

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

לפני: כבוד השופט גיא הימן

התובעת: אדל בספלוּב, ת"ז 204608699

נגד

הנתבעות: 1. שידורי קשת בע"מ, 511786352
2. דניאל אלרם, ת"ז 204000855
3. נטע חוטר, ת"ז 021352141

בשם התובעת: עו"ד יפעת בן דוד-עמית
בשם הנתבעות: עו"ד מוטי ארד; עו"ד עופר ולך

פסק-דין

תמצית-הדברים

1. פרסום של דבר-היריונה של ידוענית במדור "רכילות" בכלי-תקשורת מוביל, בלי הסכמתה וקודם שהדבר נודע ברבים, הרי הוא פגיעה בזכותה לפרטיות. בתחרות מול חופש-הביטוי וחופש-העיסוק של המפרסמים ובתחרות מול הענין הציבורי שבזרימה חופשית של מידע – ידה של הזכות לפרטיות, בנסיבות-המקרה, היא על העליונה. גם לידוענים זכות לצנעת-הפרט. לא כל ענין, הקשור בהם, מותר בפרסום אך משום שהם מבססים חלק, אפילו נכבד, מן ה"הון" שבידיהם על הופעות בכלי-התקשורת. הפרסום בפרשה זו, ונעשה שלא כדין, מצדיק את חיובם בנזיקין של כלי-התקשורת ושל הכתבת, שפרסמה בו את הידיעה. מנגד, טור-דעה ובו ביקורת על התנהלותה של אותה ידוענית בקשר לפרשת-פרסומו של ההיריון חוסה תחת הגנות שבדין. אין לחייב בגינו בעוולה של לשון-הרע.

ההליך

2. על שתי עילות ייסדה עצמה תובענה זו וסכומה 200 אלף שקלים: על פגיעה אסורה בפרטיות ועל פרסומה של לשון-הרע. טענה להפרה של זכות-יוצרים, שבאה בכתב-התביעה, נזנחה כבר בשלב של קדם-המשפט.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ביסוד-המחלוקת – שתי כתבות, שפורסמו באתר-האינטרנט של שידורי קשת: "mako". ראשונה שבהן חשפה את דבר-היותה של התובעת – משתתפת בתוכניות-הטלוויזיה "המרוץ למיליון", "האח הגדול", "זוג מנצח VIP" ואחרות – בהיריון. ההיריון הזה הסתיים, למרבה השמחה, בלידה מוצלחת. זו, בסופו של יום, העובדה החשובה יותר בפרשה זו. ברם המחלוקת, שהניחו הצדדים לפתחו של בית-המשפט, הציפה את שאלת-הגבולות בחדירה לפרטיותם של ידוענים ואת משמעם של יחסי-תן-וקח שעליהם מייסדים את עצמם, במקביל, חלק מאותה ידוענות ומקור, לא אכזב, של משיכה לגולשי-האתר ובאמצעותו גם השיפה לשידורי-הטלוויזיה של "קשת". הפרסום השני בא על רקע טרונייתיה של התובעת על אודותיו של זה הראשון. לשיטתה, באה בו עמה נתבעת 1 חשבון על כך, בייחוד בכנותה את התובעת: "ידוענית מדרג בינוני". כל זאת, לפי הטענה, רק משום שהתובעת העזה להלין על פגיעה בפרטיותה.

לאחר שמוצה כל ניסיון לגבש פשרה בין הצדדים – בגישור מקדים; בגישור נוסף; בפישור לפניו של מותב אחר בבית-משפט זה; בקדם-המשפט; עובר לשמיעת-הראיות ולאחריהן – נדרש להעמיד את הסוגיות, חלקן מורכבות, העולות כאן לבחינה שיפוטית. את זאת, כמו את ניהולו של הדיון לאורכו, נמצא לבית-המשפט מקום לעשות באופן אשר יצמצם, ככל הניתן, פגיעה נוספת בפרטיותה של התובעת ובכבודה.

הפרטומים

3. בעקבותיה של עבודת-תחקיר, שכללה מה שכללה, התגבשה במוחה של נתבעת 2, גב' דניאל אלרם והיא כתבת במדור "מאקו סלבס" של נתבעת 1, הבנה כי התובעת מצויה בהיריון. לגרסתה היא הסיקה זאת, בייחוד, מעיון בשני stories בחשבון "אינסטגרם" של התובעת. בראשון (נספח 1 לתצהירה של נתבעת 2) הופיע תצלום של שולחן ועליו כלי מוטושטש של חפצים: בקבוק של וודקה משובחת, פחית של משקה אנרגיה, בקבוק גדול של מי-סודה, שֶׁלֵט של מזגן, כוס חד-פעמית ומפתח של מכונית. בצדו הימני של התצלום, מונחת על השולחן הזה, צולמה גם קופסה מלבנית קטנה. מן הכיתוב, המוטושטש מאד, שעליה יכלו חדי-העין להסיק כי היה זה תוסף-מזון של המותג "אלטמן" ושמו: "מארז 9 חודשים". מטעם כלשהו, שלא עלה בידי לרדת לסופו, הסיקו הנתבעות כי התצלום הזה צולם בביתה של התובעת והרי הוא פרסום מטעמה על אודות היותה בהיריון. בסרטון שני, שהעלתה התובעת לרשת החברתית ובו צולם הפלג העליון של גופה, מצאו הנתבעות ראייה לקיומה של בטן "היריונית".

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

4. על מנת שהתחקיר לא יימצא, חלילה, חסר ראתה נתבעת 2 מקום להעמיקו. התחנה הבאה בדרכה הייתה פנייה לסוכן, המייצג את התובעת. לעדותה של נתבעת זו אישר הסוכן – אדם בשם יריב נתי, שלא נקרא למסור עדות בתיק זה – את דבר-ההיריון אך ביקש כי לא יפורסם. נתבעת 2 הוסיפה ופנתה אל התובעת עצמה וזו הכחישה, שלא באמירת-אמת, את הדבר. הכתבת לא השתכנעה, לא מזה ולא מזו וביום 4.12.2018 פרץ "מאקו סלבס" בהודעה חגיגית:

"פרסום ראשון: אדל בספלוּב בהריון".

מעבר למשקלה הסגולי של חשיפת-ההיריון תרמה הכתבה ערך מוסף לקוראיה: הוסבר כי זו הייתה הסיבה להקדמת-נישואיה של התובעת לבן-זוגה, מצליח (מאצ') עבד. "לא במקרה החתונה הוקדמה", בואר שם, "אדל מצפה בקרוב ליורש או יורשת עצר לבית משפחת עבד-בספלוּב" (נספח 4 לתצהירה של נתבעת 2). ההיריון, הוסבר עוד, שהוא ראשון של התובעת, מצוי בראשיתו וטרם ידוע אם מדובר בבן או בת (להנחת-דעתם של הקוראים: בת). "מי שפגש את אדל בשבועות האחרונים", נכתב קָמה שיכול להתחקות על מקורותיה של הכתבת, "כבר לגמרי הצליח להבחין בבטן קטנה שמבצבצת, ואנחנו לא יכולים לחכות ללידה המיוחלת". הכתבה הסתיימה בציטוט קצר מתוך שיחת-טלפון אל התובעת:

"[הכתבת]: בספלוּב, מזל טוב !

[התובעת]: זה שקר. זה לא אמיתי".

בבית-המשפט השמיעה ההגנה את הקלטתה של שיחת-הטלפון הזו, במלואה (הנספח השלישי לתצהירה של נתבעת 2). הכתבת נשמעת בה אומרת: "אנחנו עוד רגע מעלים אייטם עם הודעה [על] ההיריון שלך". התובעת הגיבה: "אני לא בהיריון!". היא נשאלה אם היא מבקשת להביא זאת בתגובה לכתבה והגיבה בהתראה: "את יודעת שאסור לכם לפרסם דבר שהוא לא נכון. אני יכולה לתבוע אתכם על הוצאת... דבר שקרי. זה לא נכון. זה שקר!".

5. בו ביום שיגרה באת-כוחה של התובעת לנתבעות 1 ו-2 דרישה להסרתו של הפרסום, שכבר עלה לאתר ולתשלומו של פיצוי. "הבוקר", כתבה עורכת-הדין, "קיבלה מרשתי פנייה מדניאל אלרם [נתבעת 2] במסגרתה ניסתה [הנתבעת] לאמת ידיעה בדבר מצבה הבריאותי של מרשתי. מרשתי שללה את הידיעה תוך שהבהירה שהינה דורשת שלא יבוצע כל פרסום סרק שיש

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

בו לגרום לה לנזקים עצומים ושהינו בבחינת רכילות גרידא שאינה מעניינה של דניאל ואולם דניאל הבהירה כי היא עומדת לבצע את הפרסום בכל מקרה" (נספח 5 לתצהירה של נתבעת 2). בעקבותיו של מכתב-הדרישה הזה הסירה נתבעת 1 את הכתבה מן האתר, לא לפני שהשיבה במכתב משלה: "מרשתך פרסמה בעצמה, לא פחות משני פרסומים שונים ברשת החברתית וייתכן שאף פרסומים נוספים אשר יש בהם כדי להעיד על היותה בהריון. פרסומים אלו היו חשופים בפני כל עוקביה של מרשתך. מרגע בו פרסמה מרשתך בעצמה תמונת וידאו בנושא, לא ברור כיצד היא יכולה לטעון כי דווקא הכתבה היא זו שפוגעת בפרטיותה. גם סוכנה של מרשתך, בשיחת טלפון, לא הכחיש את היותה בהריון ואף ציין כי הדבר ידוע לרבים" (נספח 6 לתצהיר). הדרישה לתשלומי של פיצוי נדחתה מכל וכל והתביעה שלפני לא איחרה לבוא. התובעת ביקשה לפצותה, ללא צורך בהוכחתו של נזק, בלא פחות ממאה אלף שקלים.

6. כחודש ימים לאחר אותה כתבה, היה זה ערב השנה האזרחית החדשה 2019, פרסמה התובעת בעצמה, באופן גלוי, מפורש ובלתי-מרומז, את דבר-ההיריון ברשת החברתית. נתבעת 3, גב' נטע חוטר וגם היא כתבת באתר "mako", ראתה את הפרסום הזה. היא הכירה את השתלשלות-הדברים בקשר להסרתה של הכתבה מן האתר. היא התרעמה. ביום המחרת, 2.1.2019, התפרסם באתר-האינטרנט טור-דעה פרי-עטה. הטור, שנקרא: "לרקוד על כל ההשקות", מתח ביקורת על התנהגותם של ידוענים ובייחוד של התובעת. הטור אינו קצר. ניתן לעיין במלואו בנספח החמישי לתצהירה של נתבעת 3 וכן בקישור הבא: [אדל בספלוּב רוקדת על כל ההשקות | דעה \(mako.co.il\)](#). בייחוד נכתב בו כך:

"מצד אחד, סלבס אוהבים לשלוט במידע שמועבר עליהם במדורי הרכילות, מצד שני הם נעלבים כשהם לא נכנסים לערוצי הרכילות. זה לא יכול לעבוד ככה באמת. אדל בספלוּב ניסתה לרקוד על כל ההשקות. תמונת בטן הריונית עלתה לאוויר באינסטגרם של אדל בספלוּב. הלוקיישן שמתויג בתמונה הוא המסעדה של בן זוגה, כי למה לא לקדם עסק בזמן שאת מכריזה על הידיעה הכי מרגשת בחיים שלך. זו לא הפעם הראשונה שבה נחשף הריונה של אדל בספלוּב – סלב מדרג בינוני שאנחנו מחבבים וטורחים לדרוש בשלומו פה ושם. הידיעה על ההריון עלתה כאן, בערוץ הסלבס של mako ממש לא מזמן. האיטם

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

התבסס, כמו כל עבודה עיתונאית ורכילאית, על מקור מהימן, [על] הצלבה וגם [על] פדיחה של אדל – סטורי שהעלתה לאינסטגרם ונמחק זמן לא רב לאחר מכן, שבו היא מצולמת לצד תוספי תזונה להריון בשם 'תשעה חודשים'. אדל הכחישה את הידיעה וגם שלחה מכתב התראה לפני תביעה. מפורסמות רבות מכחישות ידיעות על הריון, וזה לגיטימי לחלוטין. הריון זו תקופה רגישה, לעתים יש סיבוכים או, חלילה, סיכונים, זו גם הסיבה שכתבי רכילות בודקים ביתר זהירות מידע כזה לפני העלאתו [ו]אפשר לספר כאן שגם היו מקרים שבהם מושא-רכילות-הריון הסבירה לכתבת שלנו שמדובר בסיטואציה רגישה או בעייתית, ואייטמים לא עלו.

אבל המקרה של אדל הוא אחר. היא חלק מגל של מפורסמים שנהנים לככב במדורי הרכילות, מאד מעוניינים בכך וחלקם גם יעלבו כשהם לא מוזכרים, אבל את המידע האמיתי על עצמם ישחררו בזמן ובמקום שמתאימים להם, כלומר באינסטגרם. זה חלק מהשינוי העמוק שעובר על עולם הרכילות בשנים האחרונות.

גם את הידיעות ה'גדולות' הם [הידוענים] מעדיפים לפרסם לבד. כלומר, הם הפכו לכתבי הרכילות של עצמם. המצב הזה עדיף עבורם, זה ברור. הוא מאפשר להם שליטה במידע. הרכילות הופכת לצינור יחסי ציבור עבור המפורסם, למרות שזהו לא תפקידה.

גם אם אתם מפקקים בחשיבותה של הרכילות (כדאי לכם לקרוא קצת יובל נוח הררי) [הרכילות] היא עדיין עיתונות וככזאת היא מחויבת לכלים עיתונאיים כמו מקורות ואמינות. בכל הכלים האלו השתמשו כדי לפרסם את האייטם על ההריון של אדל. הבעיה – זה לא התאים לה. היא רצתה תמונה בסילבסטר מהמסעדה של בן זוגה, לא שמישהו יגלה על ההריון שלה ויעלה אותו כאילו זו זכותו העיתונאית.

אתם מפורסמים שרוצים לשמור בסוד מידע על חייכם? תסתירו אותו כמו שצריך. אם אתם גם סלבס, גם לא זהירים בסטוריו וגם יש לכם חברים חארות, אל תתפלאו שדברים מסוימים כמו הריון או חתונה או גירושים, מתפרסמים.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

להיות מפורסם שמשותף פעולה עם מדורי הרכילות ורוצה להופיע בהם קבוע, אבל גם לא מוכן שיעלו משהו שהוא לא פרסם בעצמו לפני כן, זה קצת לאחוז במקל בשני קצותיו. או, במונחים של אדל, לרקוד על כל ההשקות. זה לא עובד. כשאנחנו ניתקל במידע אמין, נכון ומעניין, שעומד במגבלות חוקיות ואתיות – אנחנו נעלה אותו, זה מה שערון רכילות מעניין עושה. וזה גם חלק מלהיות מפורסם, ומה שכל סלב עם [מספר הטלפון] של כתב רכילות [ברשימת החיוג המהיר בטלפון הנייד] מגלה בסוף – כל מפורסם שהתבאס על אייטם במדור רכילות, התבאס הרבה יותר כשהוא הפסיק להיכנס למדור הרכילות" (הסוגריים העגולים הם במקור. ההדגשה הוספה).

הבאתי מהדברים המעניינים הללו באריכות משום שהם מעלים שורה לא קצרה של סוגיות, רלוונטיות לקווי-הטיעון ובהם דיברו הצדדים למחלוקת אשר לפני.

7. בכל מה שנוגע לתביעה, ביקשה התובעת לבסס על פרסום נוסף זה טענה בלשון-הרע. התובעת ראתה בו "מסע התחשבנות אישית בין הנתבעת לתובעת, באופן משפיל, סרקסטי, בוטה ומבזה" (פסקה 24 לכתב-התביעה). קצפה יצא, בייחוד, על שלושה: על הטענה כי פרסומו של דבר-ההיריון בידי-התובעת נעשה על מנת לקדם את עסקי-המזון של בן-זוגה; על כינויה "סלב מדרג בינוני" ועל הימניע לפרסום שני זה – תגובה נקמנית, כביכול, להשתלשלות-הדברים בקשר לידיעה המקורית על דבר-ההיריון. אלה הניחו, לשיטתה של התובעת, בסיס לחיובן של הנתבעות – משום מה, כל השלוש יחד ולחוד – בעוולה של לשון-הרע. שוב התבקש פיצוי ללא הוכחה של נזק ושוב היה סכומו העגול: מאה אלף שקלים.

פגיעה בפרטיות – המסגרת הנורמטיבית

הזכות לפרטיות

8. זכותו של אדם לצנעת-חיוו מוכרת במשפטנו זה שנים ארוכות. בשנת 1992 היא זכתה לעיגון כזכות-יסוד חוקתית. הסעיף השביעי לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו מורנו לאמור:

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

7. פרטיות וצנעת הפרט (א) כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו.
- (ב) אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו.
- (ג) אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו.
- (ד) אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשומותיו".

קודם לחקיקתו של חוק-היסוד, שמיקם את הזכות לפרטיות במרחב החוקתי, עוגנה ההגנה עליה והיא מעוגנת גם כיום במישור התת-חוקתי, כלומר בנורמה בת-מעלה של חוק. הסעיף הראשון לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 מצווה: "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו". סעיף 2(6) לחוק קובע כי "שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם רווח" הוא פגיעה בפרטיותו. סעיף 2(11) רואה פגיעה בפרטיות ב"פרסומו של ענין, הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

הזכות לפרטיות הוסברה בפסיקתו של בית-המשפט העליון כזכותו של אדם לשרטט קו, המפריד בין עניניו האישיים והוא רשאי להחליט לפני מי ובאיזה היקף לחושפם, לבין ענינים אשר עליו להשלים עם עשייתם פרהסיה. זאת, מתוך זיקה ממשית לזכותו לכבוד ולזכותו לְכָנוּת את חייו ללא הפרעות, שאינן במקומן. "זכות הפרטיות", כתב בשעתו כבוד המשנה לנשיא, השופט אהרן ברק, "מותחת את הקו בין הפרט לבין הכלל, בין 'האני' לבין החברה. היא משרטטת מתחם אשר בו מניחים את הפרט לנפשו, לפיתוח 'האני' שלו, בלא מעורבות של הזולת" (בג"ץ 2481/93 דין נ' ניצב וילק, מפקד מחוז ירושלים, פ"ד מח(2) 456, 471 (1994)). פגיעה בפרטיותו של אדם, בלשונו של כבוד הנשיא מאיר שמגר, עלולה "להדיר אדם משלוותו, מהרגשת הביטחון האישי שלו ומתחושתו, כי הוא יכול לנהל את חייו לעצמו, בלי שעניניו הפרטיים הופכים לתצוגה לאחרים" (ד"נ 9/83 בית הדין הצבאי לערעורים נ' ועקנין, פ"ד מב(3) 837, 853 (1988)). בפרשה נוספת ביאר כבוד השופט אליעזר ריבלין וכתב:

"לפי הגדרתה המקובלת, הזכות לפרטיות היא 'הזכות להיעזב לנפשך'. ההגנה על הפרטיות נועדה ליתן פיצוי בגין עוגמת נפש, קרי בגין נזק נפשי, להבדיל מנזק כלכלי, שהוסב לאדם. זוהי הגנה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

אשר עניינה בצנעת חייו של הפרט ובפגיעה ברגשותיו, שהוא חווה עת מופרת האינטימיות של חייו" (ע"א 8483/02 אלוניאל בע"מ נ' מקדונלד, פ"ד נח(4) 314, 345 (2004). ראו גם את פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי בתל אביב בת"א 11-11-13821-11 קטש נ' חברים הפקות בע"מ, מפסקה 20 לפסק-דינו של כבוד השופט שאול שוחט (פורסם במאגרים, 29.7.2014)).

יפה, בכל הכבוד, תוארו הדברים גם בפרשה נוספת:

"הכרה בפרטיות היא ההכרה באדם כפרט אוטונומי הזכאי לייחוד אל מול האחרים. ייחוד זה הוא המאפשר לאדם להתבצר באישיותו כבעלת משמעות הראויה לכיבוד. זוהי המסגרת באמצעותה הוא עשוי, אם הוא בוחר בכך, לפתח את עצמיותו ולקבוע את מידת המעורבות של החברה בהתנהגותו ובמעשיו הפרטיים. זכות זו היא אחת החירויות המעצבות את אופיו של המשטר בישראל כמשטר דמוקרטי והיא אחת מזכויות העל המבססות את הכבוד והחירות להן זכאי אדם כאדם, כערך בפני עצמו" (ע"פ 5026/97 גלעם נ' מדינת ישראל, בפסקה התשיעית לפסק-דינו של כבוד השופט חנוך אריאל (לא פורסם, 13.6.1999)).

9. פרוטוקול מיכאל בירנהק פיתח את הרעיון ולפיו הזכות לפרטיות היא מיסודות-כוחו של אדם לשלוט בחייו ובייחוד במידע שעל אודותיו. במקובץ להלן הוא הטעים לאמור:

"[האדם], ורק הוא, יקבע מה יעלה בגורל המידע על-אודותיו. הדגש הוא בשליטה במידע. מידע הוא מפתח לשליטה עצמית. אדם שאינו שולט במידע על-אודותיו אינו עוד ריבון לעצמו; הוא מסווג ומתויג על-ידי אחרים, מבלי שנשאל, מבלי שיש לו השפעה על הסיווג וללא זכות ערעור. מכאן שמושא השליטה המרכזי הוא מידע. היקפה של השליטה הוא כל פעולה הקשורה למידע: החל באיסופו הראשוני; המשך בהעברתו לצדדים שלישיים, שמירתו,

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

עיבודו [ועוד]. האדם מייצר את המידע בעצם פעילותו, המידע משקף את האדם ואת התנהגותו, ולכן ראוי שהאדם ישלם במידע שנובע ממנו ובשימושים במידע זה" (מיכאל בירנהק "שליטה והסכמה: הבסיס העיוני של הזכות לפרטיות" משפט וממשל יא 9, 41 (התשס"ח)).

אחד מן הכלים החשובים בהבטחתה של שליטה כזו מצא פרופסור בירנהק ב"עקרון ההסכמה". "כאשר אדם אינו מסכים שיעשו שימוש במידע על-אודותיו", הוא הוסיף וכתב, "אזי שליטתו בעצמו ניטלת או מופקעת ממנו, ואז נאמר שפרטיותו נפגעת. לעומת זאת, כאשר אותו אדם מסכים לביצוע הפעולה, אזי אין כאן פגיעה בשליטה, אלא מימוש שלה. ההסכמה (או אי-ההסכמה) היא השליטה" (שם, בעמ' 49. הסוגריים הם במקור). אמת, כפי שכבר ציינתי, הוראת-הראשה בחוק הגנת-הפרטיות מצווה: "לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו" (ההדגשה הוספה).

תחרות בין ערכים מתנגשים

10. הזכות לפרטיות ראויה, ככלל, להכרה במלוא-היבטיה. היא משתרעת על ענינים שבלפת-הפרטיות ועל ענינים שבשוליים. היא מקיפה את ענינו של אדם מן הרחוב כמו את אלה של אשת-הציבור ושל הידוענית. היא תקפה כשהפגיעה היא עמוקה וגם כשזו קלה באופן יחסי. אף כשנושאה, במוצאו לכך מקום, מוותר על חלקים ממנה, מוסיפה זכות זו להיות מוכרת בחלקיה האחרים. היא מבקשת לה הכרה אפילו, ובייחוד, במקום שבו מאיימים ערכים אחרים להעמידה בצל.

תיתכנה, עם זאת, נסיבות שבהן לא תוגן הזכות לפרטיות כלל, או שמידת-ההגנה עליה תהא פחות ממלאה. כך הוא כשאָל מול הזכות הזו יתייצבו ערכים אחרים ויבקשו להם תחולה. יכולות אלו להיות זכויות חוקתיות אחרות של הפרט, המוכרות במשפטנו. יכולים אלה להיות יסודות, שלא מסוג של "זכות" וקנו להם עיגון חוקתי (בג"ץ 1435/03 פלונית נ' בית-הדין למשמעת של עובדי המדינה בחיפה, פ"ד נח(1) 529, 538 (2003)). אפשר, במקרה שלישי, שיהא זה אינטרס חשוב של הציבור – דבר שלתועלתו של הכלל וקידומו אינו מתיישב עם הגנה מוחלטת על הפרטיות.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

במקרים שגורים ומוכרים היטב לדין עלולה זכותו של אחד לפרטיות להתנגש בזכותו של אחר לחופש-הביטוי. חופש-הביטוי גם הוא זכות בת-מעמד חוקתי. זכות זו מקיפה, בין השאר, את חופש-התקשורת – כינוי הולם, בעולם הולך ומתגוון של אמצעי-תקשורת, למה שכונה בעבר: "חופש-העיתונות". חופש זה מגלם, בין היתר, את זכותו של מפעיל של אתר-אינטרנט לפרסם בו מידע. הוא מגלם את זכותה של כתבת באתר הזה לכתוב את שהיא מבקשת להניח לפניו של ציבור-קוראיה. לשני אלה עומדת גם הזכות לחופש-עיסוק ואף היא בת מעמד חוקתי, מכוחו של חוק יסוד: חופש העיסוק. בָּמָה, שיש בו מזה וגם מזה, מצויה הזכות לחופש-ביטוי "מסחרי", היינו החופש להתבטא במסגרתו של עיסוק (בג"ץ 606/93 קידום יזמות ומו"לות בע"מ נ' רשות השידור, פ"ד מח(2) 1, 10 (1994); בג"ץ 5870/14 חשבים ה.פ.ס. מידע עסקי בע"מ נ' הנהלת בתי המשפט, בפסקה כ"א לפסק-דינו של כבוד המשנה לנשיאה, השופט אליקים רובינשטיין (פורסם באתר הרשות השופטת, 12.11.2015)).

11. המשפט הציבורי רואה בהתנגשות בין ערכים חוקתיים לבין עצמם – תחרות "אופקית", שבה עומדים זה מול זה יסודות בני אותו מעמד נורמטיבי. האופקיות נגזרת מן העובדה כי אין לאחד הערכים הללו עדיפות עקרונית על פניו של האחר ואין הוא מצוי במעמד נורמטיבי גבוה הימנו. תחרות אחרת, "אנכית", מאפיינת במשפט הציבורי התנגשות בין ערך חוקתי לבין ערך פחות-מעלה באופן יחסי, כמו תחרות בין הזכות לפרטיות לבין ענינו של הציבור בקבלת-מידע. מקורה של האנכיות הוא במדרג הנורמטיבי בין שני הערכים המתחרים. בשל מעמדה הרם – מעמד של זכות חוקתית – תזכה הזכות לפרטיות לעדיפות אל מולו של אינטרס ציבורי שכזה, אלא בנסיבות חריגות אשר ייחד לכך הדין.

תחרות בין ערכים, אופקית או אנכית, מתרחשת במשפט הציבורי בְּמָקוֹם שבו נטען כי איזו מרשויות-השלטון, בפעולתה או במחדלה, פגעה בערך חוקתי מוכר והרשות, מצדה, טוענת כי היה זה לשם קידומו של ערך חשוב אחר. המשפט הציבורי מציע מנגנונים אחדים ליישובן של תחרויות כאלו. לעתים תבוא ההתנגשות על פתרונה באמצעות פירושן של הוראות-התחיקה; לעתים באמצעות יישומם של כללי-ברירה בין נורמות ולעתים באמצעות הפעלתו של מנגנון-ההכרעה הקבוע, באורח מפורש או משתמע, בחוקי-היסוד (אהרן ברק מידתיות במשפט: הפגיעה בזכות החוקתית והגבלותיה 115 (2010)). במקרה האחרון, כשנטען שהפעולה השלטונית אינה חוקתית, כלומר שפגיעתה בערך חוקתי מוכר איננה כדין, מעמידים חוקי-היסוד הוראת-הכרעה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

בדמותה של "פסקת-הגבלה", בייחוד מן הסוג הקבוע בסעיף 8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ובסעיף 4 לחוק יסוד: חופש העיסוק. פסקת-ההגבלה מעבירה את הפעולה הפוגעת במבחניהם של שלושת יסודותיה – עקרון-החוקיות, עקרון-התכלית הראויה ועקרון-המידה. תוצאת-הבחינה קובעת אם הפגיעה היא כדין או, לחלופין, שאין להשלים עמה.

12. כך הוא הדבר במשפט הציבורי. פסקת-ההגבלה אינה מוחלת, לעצמה (per sé), כשתחרות בין ערכים היא נחלתו של המשפט הפרטי. שלא כמו במשפט הציבורי, בסכסוך "אזרחי" בין פרטים אין לאִתְד חובה חוקתית כלפי האחר והאחר איננו אחז בזכות חוקתית. כך הוא משום, שהמשפט הישראלי לא ראה מקום להחיל את הרעיון החוקתי, באופן ישיר, על הדין הפרטי. תחולה ישירה מציעה הייתה לקלוט את העקרונות החוקתיים אל המשפט הפרטי מתוך ראייתה של המתודה החוקתית נפרשת על פניו של המשפט כולו. זאת, ללא צורך בהוראה מתווכת, הקולטת את העקרונות החוקתיים בדרך עקיפין. גישה כזו יכולה לתרום להרמוניה במשפט ולקדם האִתְד של עקרונותיו בתחומים השונים. אלא, שהיא עלולה שלא להתיישב עם עמדה פוזיטיביסטית, המחייבת את קיומם בדין של כללים המאפשרים לעשות כן. הכרה בתחולה ישירה לא משמיעה רק ויתור על דרישת-המקור – שאיננו – לקליטתו של המשפט החוקתי אל זה הפרטי אלא גם הרחבה, שמא הרחבת-יתר של האחרון באופן, העלול שלא להתיישב עם עמדתה של הכנסת ככוננה את חוקי-היסוד (על יתרונה של תחולה עקיפה ראו גם דפנה ברק-ארז וישראל גלעד "זכויות אדם בדיני החוזים ובדיני הנזיקין: המהפכה השקטה" קרית המשפט ח 11, 25 (התשס"ט)).

13. ברם תהא זו תפישה חסרה ושגויה לחלוטין של רעיון-ההכרה בערכים חוקתיים אם ייקבע, שאין לאלה כל השפעה על היחסים בין פרטים לבין עצמם. "זכויות היסוד של האדם", קבעה הפסיקה, "אינן מכוונות רק כנגד השלטון. הן מתפרסות גם ביחסים ההדדיים שבין הפרטים לבין עצמם. [ל]שאלה אם עקרונות היסוד של המשפט הציבורי חלים בתחומי המשפט הפרטי, התשובה פשוטה היא וברורה – כן" (ע"א 294/91 חברת קדישא גחש"א "קהילת ירושלים" נ' קסטנבאום, פ"ד מו(2) 532, 464 (השופט ברק) (1992)). אמת, כוחם של הרעיון החוקתי ובייחוד של ההגנה על זכויות-יסוד; עוצמתם הנורמטיבית של הערכים המוכרים בו ומעלותיהם של הכלים המשפטיים אשר פותחו במסגרתו לא פסחו על המשפט הפרטי. הם כוננו יסודות חשובים בהחלתו של הדין ה"אזרחי" ובפירושו.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

14. פירוש זה נדרש לאיזון בין הערכים המתחרים לפי תכליתו של הדין; לפי משקלם היחסי של ערכים אלה בנסיבותיה של המחלוקת; לפי הבחנה בין פגיעה בגרעינו של ערך לבין גריעה משוליו; לפי תפישותיה של החברה לגבי כל אחד מן היסודות, המשמשים במלאכת-האיזון ולפי מאזן של עלות מול תועלת המאפיין, בנסיבות-המקרה, פגיעה בכל אחד מן הערכים המתחרים.

תחולה עקיפה של יסודות מן המשפט החוקתי משעינה את עצמה על כלים, שכבר קיימים במשפט הפרטי ומאפשרים, לפי תכליתם והגיונם, לקלוט אליו יסודות כאלה. בענין קסטנבאום דובר במושגי-"שסתום", היינו בעקרונות יסודיים ורחבי-היקף כמו תום-הלב, הסבירות או תקנת-הציבור, הקבועים בדיני-החוזים ובדיני-הנזיקין שלנו (ראו גם בירנהק לעיל, בעמ' 55). מושגים אלה, ואחרים, נטועים בחקיקה האזרחית. מרקמם הרחב והגמיש מאפשר אחיזה לעקרונות, לדרך-ניתוח ולצורת-חשיבה, שהפכו מפורשים במשפט החוקתי אך היו שגורים עוד קודם לכן, גם אם בלבוש אחר, בדין האזרחי. בייחוד יש להם חלק באופן-הפעלתם של המנגנונים, שנקבעו בחקיקה או בפסיקה, ליישובה של תחרות בין ערכים מתנגשים במשפט הפרטי.

15. אחד מן המנגנונים האלה קבוע בפרק השלישי לחוק הגנת-הפרטיות. כותרתו: "הגנות". סעיף 18 לחוק מונה שורה של חלופות אשר בהתקיימן לא תוטל אחריות בנזיקין על מי שפגע בפרטיותו של אחר. כך, בין השאר, קובע הסעיף:

"18. הגנות מה הן במשפט אזרחי בשל פגיעה בפרטיות תהא זו הגנה

טובה אם נתקיימה אחת מאלה:

(1) ...

(2) הנתבע עשה את הפגיעה בתום לב באחת

הנסיבות האלה:

(א) ...

(ב) הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן היתה

מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית,

חברתית או מקצועית לעשותה;

(ג) ...

(ד) ...

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ' 19 בע"מ ואח'

... (ה)

... (ו)

(3) בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה
בנסיבות הענין, ובלבד שאם היתה הפגיעה
בדרך של פרסום – הפרסום לא היה כוזב".

16. אמת, מרכיבים מהותיים באותן הגנות ובאופן-יישומן בפסיקתנו הם יסודות של מרקם פתוח. אלה מתמלאים, כמו מאליהם, בשאלות של תכלית ראויה ושל מידה. מה הן, למשל, "נסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית" לפגוע בפרטיות, אם לא התחקות על התכלית שביסוד-הפגיעה? מהו, בדומה, ה"ענין הציבורי" אשר נדרש להיכרך בפגיעה כזו? מהי דרישה לתום-לבו של הפוגע אם לא, בייחוד, קריאה למידה הולמת ואינה מעל הנדרש של פגיעה בפרטיות?

הדגים זאת הנשיא ברק, בפרשה שלא עסקה אמנם בזכות לפרטיות אך נדרש בה איזון בין ערכי-יסוד אחרים. היא סבה על חוזה, שבו הוגבל חופש-העיסוק העתידי של אדם בשם-הגנה על זכות-הקנין של מעבידו. נפסק:

"תוקפן של תניות המגבילות את חופש העיסוק צריך להיקבע על-פי האינטרסים הלגיטימיים שעליהם הן מגנות. אנו איננו מתעניינים באינטרס הצדדים. אנו מתעניינים באינטרס הלגיטימי של הצדדים. הלגיטימיות של האינטרס נקבעת על-ידי שיקולים כלליים של שיטת המשפט, עקרונותיה ותפיסותיה. האינטרס של הציבור והאינטרס הלגיטימי של הצדדים הם היינו הך" (ע"א AES System Inc. 6601/96 נ' סער, פ"ד נד(3) 866, 850 (2000)).
ההדגשה הוספה).

ובהמשך:

איתור 'האינטרסים המוגנים' – כגון סודות מסחריים ורשימת לקוחות – הינו אך תחילתה של הדרך בקביעת חוקיותה של הגבלת

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

חופש העיסוק. לאחר שנקבע כי התניה החוזית המגבילה את חופש העיסוק מתייחסת ל'אינטרסים לגיטימיים' של המעביד, קמה ועומדת השאלה, אם היקפה של ההגבלה הוא כדין. המבחן הוא זה של סבירות או מידתיות. המעביד זכאי להגנה על 'האינטרסים הלגיטימיים' שלו במידה הראויה" (שס, בעמ' 874).

"אינטרס לגיטימי" כמוהו כתכלית ראויה. "מידתיות" היא, ובכך, מידתיות. כך, בגדרי-יישומה על חוזה קונקרטי, שנקשרו בו שני פרטים, של הוראתו של סעיף 30 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973 – הוראה, המחייבת כי תניה בחוזה לא תהא מנוגדת לתקנת-הציבור, נמצא בית-המשפט נדרש באותה פרשה ליסודות של תכלית ראויה ושל מידה. אלה היו מפתחות באיזון, שבין חופש-העיסוק של העובד לבין קנינו של המעביד, בנסיבותיה של התחרות בין שני הערכים הללו. יסודות אלה ואופן-יישומם, המוכרים היטב מן המתודה החוקתית, נקלטו כך אל המשפט הפרטי בדרך של תחולה עקיפה. בנסיבותיה של אותה פרשה הם הקימו חשש כי המגבלה, שנשאה עמה התניה הנבדקת על חופש-העיסוק של העובד, היא מופרזת.

"עיתונאות אחראית" – סעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת-הפרטיות

17. הגנה מפניה של אחריות בנזיקין עוטפת פגיעה בפרטיות, שנעשתה בתום-לב ו"בנסיבות שבהן היתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה". היא דומה מאד לזו שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 ופוטרת מאחריות בלשון-הרע מפרסם, ש"היחסים שבינו לבין האדם שאליה הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".

ביישומו של סעיף 15(2) לחוק איסור לשון-הרע על פרסומים בכלי-תקשורת פיתחה הפסיקה את ההגנה, הידועה בכינוי "עיתונאות אחראית". לפיה, פרסום עיתונאי לא יגרור אחריות בלשון-הרע אם הוא נעשה בגדרה של "חובה" עיתונאית ותוך הקפדה באמות-מידה מקצועיות, המצופות מן העוסקים בעיתונאות. ה"חובה", מצתה פסיקתו של בית-המשפט העליון, קמה אם נהיר כי "הפרסום ישרת ערכים ואינטרסים אשר החברה מכירה בחשיבותם ובנחיצותם" (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר דיין-אורבך, פ"ד סז(1) 667, 721 (2012)). אמות-המידה המצופות הן של אתיקה מקצועית ושל מקצוענות ואותן הכתירה הפסיקה בכותרת המקיפה: "תום-לב".

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

18. "פרסום עיתונאי" איננו פרסום בעיתון בלבד. אין זה הכרח כי המפרסם יישא תעודת-עיתונאי או שיועסק בידיו של כלי-תקשורת. "התשובה לשאלה אם נכון להחיל במקרה מסוים את הגנת העיתונאות האחראית", קבע בית-המשפט העליון, "צריכה להיגזר מאופי המידע שפורסם – אם נושא הוא אופי עיתונאי אם לא – ולא משאלת זהות המפרסם. פרסום אשר דומה במהותו לפרסום עיתונאי (היינו: פרסום שיש בו משום הבאת מידע מְחֻדָּשׁ לציבור), עשוי לזכות בהגנת העיתונאות האחראית, כפוף לכך שהוא ממלא את יתר התנאים הנדרשים בהגנה זו" (שם, בעמ' 769. הסוגריים והניקוד הם במקור).

19. הדעת נותנת כי גדריה של "עיתונאות אחראית" לפי סעיף 15(2) לחוק איסור לשון-הרע דומים, אם לא חופפים ממש, למרכיבי-ההגנה שביקש לו פרסום עיתונאי, הפוגע בפרטיות, מכוחו של סעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת-הפרטיות (ע"א 5653/98 פלוס נ' חלון, פ"ד נה(5) 865, 891 (כבוד השופט מישאל חשין) (2001)). להבדלים בין הוראות-החוק ראו את דבריו של כבוד הנשיא אשר גרוניס בדנ"א 2121/12 דיין-אורבך הנ"ל, בעמ' 734; וכן את עמדתו של השופט רובינשטיין, שם, בעמ' 816). בתמצית נבקש אפוא ממפרסם של כתבה, הפוגעת בפרטיות, כי יעשה זאת בשם "ערכים ואינטרסים אשר החברה מכירה בחשיבותם" וינהג לפי אמות-מידה ראויות של אתיקה מקצועית ושל מקצוענות, המצופים ממי ששולח את ידו בעיתונאות.

20. בקוראנו דרישות אלו אנו באים, כמו מאליו, אל אותם מושגי-"שסתום" ובהם דובר בחלקם הקודם של הדברים. האינטרסים, שעל הפרסום לשרת, הרי הם תכליתו של הפרסום. על זו להיות ראויה. עליה לקיים את מבחניה של תכלית ראויה, כפי ששאלנו מן המשפט הציבורי. ראשון, מבחן-האינטרס, מבקש להתחקות על הערכים ובשמם נעשה הפרסום. פרסום, הפוגע בפרטיות, יצלח את המבחן הזה אם יתברר כי הוא נועד לשרת ערכים, שהציבור מכיר בחשיבותם.

21. שנייה נבחנת שאלת-הנחיצות, כלומר השאלה אם האינטרס הלגיטימי, שבשמו נעשית הפגיעה, הוא חשוב מספיק להצדקתה. המענה מחייב הידרשות למשקלו, בנסיבותיו של המקרה, של כל אחד מן הערכים המתחרים. באחת הפרשות הסביר הנשיא ברק כי ככל, שהערך הנפגע הוא מרכזי יותר וככל, שמשקלו רב, כך יידרש הערך הנגדי, זה שבשמו נעשית הפגיעה, להיות חשוב יותר והצורך לקדמו – דחוף וחיוני יותר: "אִמְתּ המידה לבחינת השאלה עד כמה חשוב

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

הוא הצורך להשיג את המטרות המונחות ביסוד [הפגיעה], הינה אם [פגיעה זו] מגשימ[ה] מטרה חברתית מהותית (substantial) או צורך חברתי לוחץ. זו גישתנו להיקף פריסתו של הדיבר 'תכלית ראויה'" (בג"ץ 6427/02 התנועה לאיכות השלטון בישראל נ' הכנסת, פ"ד סא(1) 619, 700 (2006). הסוגריים העגולים הם במקור). ראו, עוד קודם לכן, את דבריו של כבוד השופט יצחק זמיר בבג"ץ 6055/95 צמח נ' שר הביטחון, פ"ד נג(5) 273, 241 (1999)).

זהו, ביסודו, רעיון של מאזן-ערכים, המניח על כפות-המאזניים כל אחד מהעקרונות המתחרים ובודק איזה מהם חשוב וחיוני יותר לחברה, בנסיבותיה של התחרות. מותר, עם זאת, לשאול מדוע שלא להוסיף ולהתחשב, כבר בשלב זה של הבחינה, במידתה של הפגיעה בערך הנפגע. כלום אין זה נכון לומר כי אינטרס, הפוגע עמוקות בערך הנפגע, נדרש להיות נחוץ וחיוני יותר מאינטרס, המסב לו פגיעה קלה בלבד? עמדה דומה הועלתה, בדעת-מיעוט, באחת הפרשות החוקתיות החשובות, שבאו לפניו של בית-המשפט העליון. שם הוצע כי הערך הפוגע "צריך שיהא חשוב דיו כדי שיצדיק פגיעה בזכות יסוד מוגנת, בהתחשב במהותה של הזכות ובעומק הפגיעה בה" (בג"ץ 466/07 ח"כ גלאון נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סה(2) 1, 75 (כבוד השופט אדמונד א' לוי) (2012). ההדגשה הוספה). נכתב כי כבר "בשלב בדיקתה של התכלית, יש לאמצעי משקל מתוך שהוא עשוי ללמד על נאותותה של [ה]מטר[ה]. [בבחינת-התכלית] יש להביא בחשבון, בין היתר, את מידת גורפתם של ההסדרים הפוגעניים ואת משך תחולתה של הפגיעה" (שם, בעמ' 78. ראו גם ההפניות, שם, ליעקב בן-שמש "זכויות חוקתיות, הגירה ודמוגרפיה (בעקבות בג"ץ חוק האזרחות והכניסה לישראל)" משפט וממשל י 47, 59 (2006) ולברק מדינה ואילן סבן "זכויות האדם ונטילת סיכונים: על דמוקרטיה 'תיוג אתני' ומבחני פסקת ההגבלה (בעקבות פסק דין חוק האזרחות והכניסה לישראל)" משפטים לט 47, 89 (2009)).

השאלה המדוברת התעוררה בספרות המשפטית ובשיטות-משפט אחרות (לניתוח מקיף של הסוגיה ראו ברק מידתיות במשפט לעיל, מעמ' 344). מקור הספק הוא בכך, שהתייחסות למידתה של הפגיעה עומדת במרכזה של שאלת-המידתיות, הנבחנת לכאורה בנפרד משאלת-התכלית. במשפט הציבורי די בתשובה שלילית לשאלת-נאותותה של התכלית ליתר את העיסוק במידתיות. לפי ההלכה הפסוקה, בסוגיות של משפט ציבורי נותרת ההתחשבות במידת-הפגיעה נחלתו של המבחן השלישי של מידתיות, זה שמוקדש למאזן של תועלות, לבדו. שאלה היא כלום

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

במשפט הפרטי, בעת פירושו של חוק העוסק בתחרות בין עניניהם של פרטים ולכל היותר שואל מושגים ודרכי-ניתוח מן ההלכה בענינים החוקתיים, יש מקום להצבתו של גבול כה חד.

22. ברור כי אין לבלבל בין שני היסודות הללו – של תכלית ושל מידה. כל אחד מהם משיב על שאלה אחרת ואפשר כי בכך מצוי העיקר. ענין-הנחיצות מתחקה על תכליתה של הפגיעה, באספקלריה של הערך הפוגע. המידתיות עוסקת באמצעי, שננקט בקידומו של הערך המתחרה. להשקפתי, חשיבות רבה נודעת לשאלה היכן, בנסיבותיו של מקרה נתון, נכון להציב את מרכז-הכובד של ההכרעה – אם בסוגייה של נאותות-התכלית ואם בסוגייה של האמצעי, שנבחר בקידומה של תכלית זו. הטעמתו של המיקום ה"גיאומטרי" הנכון במרחב של הניתוח המשפטי היא, לשיטתי, יסוד-מוסד בגיבושה של הכרעה נכונה, בהנמקתה ובקביעתן של תרופות מתאימות לפגיעה אשר התחוללה.

23. שלישי במבחניה של התכלית הראויה הוא זה של רגישות לרעיון-הזכויות. במובנו המקובל משיב מבחן זה לשאלה אם האינטרס, שבשמו מבוקש לפגוע בערך המוגן, מתיישב עם הכרה במקומן החשוב של זכויות-האדם בשיטת-המשפט שלנו (בג"ץ 4769/95 מנחם נ' שר התחבורה, פ"ד נז(1) 235, 264 (2002)). באחת הפרשות הוצע להוסיף ולדרוש רגישות לזכות הנפגעת ממש, כלומר כי הפגיעה בזכות במקרה המסוים אינה משמיעה התכחשות מוחלטת לזכות זו ואינה מאיימת להכריעה כלל (בג"ץ 466/07 ח"כ גלאון הנ"ל, בעמ' 76).

24. שמירה על אמות-מידה ראויות של עיתונאות קוראת לתוכה את רעיון-המידתיות. בפרשת דיין-אורבך עמד בית-המשפט העליון על הקשר בין הדרישה לאתיקה עיתונאית לבין החובה להקפיד במרכיבים של מידתיות – קיומו של קשר רציונאלי בין הפרסום לבין התכלית, שפרסום זה מבקש להשיג; והגבלתה של הפגיעה, הכרוכה בפרסום, לנדרש בהשגתה של אותה תכלית (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר דיין-אורבך, פ"ד סה(3) 369, 491 (כבוד השופט עוזי פוגלמן) (2012); דנ"א 2121/12 דיין-אורבך הנ"ל, בעמ' 856 (כבוד השופט יורם דנציגר)).

חשיבות – אולי של עיקר – נקשרת במרכיבה השלישי של מידתיות, זה ה"צר". שם, בתמצית, מבקשים להתחקות על מאזן של תוחלות באספקלריה של התמונה הנורמטיבית הכללית. מיתוספת ראייה, העשויה לחרוג מדל"ת אמותיה של תחרות בין שני הערכים המתנגשים לבדם. נבחנים התועלת הכללית או הנזק הכללי שבפגיעה בערך המוכר, תוך התחשבות במצב

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספ' נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

הנורמטיבי הרחב ובראייה מקפת. במלות בני-אדם, דרישה זו של מידתיות שואלת אם התועלת הכללית, הטמונה בפרסום הפוגעני היא רבה מן הנזק, בהיבטים שונים ואפילו מעבר לזכות הנפגעת, שמאיים הפרסום הזה להסב. אם ההפך הוא הנכון, היינו, אם הנזק עולה על התועלת, המסקנה היא כי הפרסום אינו מתיישב עם רעיון-המידה ההולמת.

המידתיות ה"צרה" היא יסוד-מוסד בפירושם של חוקים כמו חוק הגנת-הפרטיות, הנדרשים לתחרות בין ערכים וליישובה. היא מאפשרת לקבוע כי אפילו, שפגיעה בפרטיות משרתת תכלית ראויה ואינה מוגזמת מבחינתו של האמצעי שננקט, ראוי לחייב באחריות בנוזיקין בגינה אם הנזק החברתי, הטמון בה, עולה על התועלת. כתב על כך ברק:

"פרשנות של הוראת חוק נעשית על פי תכליתו, שצריכה להתחשב [בשני הערכים המתחרים]. בשל ההתנגשות [בין שני הערכים] נערך איזון. זהו איזון פרשני. הוא מתחשב בחשיבות העקרונית של כל אחד מהערכים המתחרים [ובמשקלן] בנקודת ההכרעה. הוא משקף את האיזון הנערך בגדרי המידתיות במובן הצר. מטרתו [היא] מתן מובן ללשונו של חוק על רקע תכליתו, כאשר התכלית משקפת איזון בין [הערכים המתחרים]. זהו על כן איזון פרשני. אופיו המידתי נובע מתחולתם, בדרך של היקש, של הדינים בעניין המידתיות במובן הצר" (מידתיות במשפט לעיל, בעמ' 124).

25. אם אחזור להגנה של עיתונאות אחראית הרי שפרסום עיתונאי, הפוגע בפרטיות, יזכה להגנתו של סעיף 18(ב)(2) לחוק הגנת-הפרטיות בייחוד אם הוא משרת, במידה הראויה, ערך חברתי חשוב והתועלת החברתית בו היא רבה מנזקו.

"אמת-הפרסום" – סעיף 18(3) לחוק

26. ההגנה, הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת-הפרטיות ניתנת למפרסם, שפגע בפרטיות, אם הוא עשה זאת בפרסום של דברי-אמת, למענו של ענין ציבורי מוצדק. זו מקבילתה של הגנת "אמת הפרסום", הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון-הרע (על הדמיון בין ההוראות ראו דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוט, פ"ד נב(3) 1, 41 (כבוד השופט תאודור אור) (1998);

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

רע"א 3614/97 אבי יצחק, עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 57 (כבוד השופט אליעזר גולדברג) (1998)). כמוה, בחוק הגנת-הפרטיות עשויה ההגנה של אמת-הפרסום שני יסודות: זה של "אמת" וזה של "ענין ציבורי".

ליסוד ה"אמת" התייחסתי בהרחבה במקום אחר (ת"א 54653-02-14 אגודת העיתונאים בתל אביב (ע"ר) נ' רשות השידור, מפסקה 32 לפסק-דיני (פורסם במאגרים, 1.9.2021)). בפרשה שלפני אין צורך להכביר מלים על אודותיו, שכן לא יכול להיות חולק על כך שהפרסום הנדון – זה של ההיריון – היה דבר-אמת. התובעת אכן הייתה בהיריון בעת-הפרסום. חשוב יותר לעניננו הוא היסוד של "ענין ציבורי" בפרסום. "ענין ציבורי" הוא מושג משפטי. אין לקראו במשמעותו, השגורה מחוץ לבית-המשפט ומחוץ לדין. אין הוא סובב את השבעת-סקרנותו של הציבור. אין הוא מכוון לשאלה אם המידע מעורר ענין בדעת-הקהל. ענין ציבורי "ייחשב ענין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 (כבוד השופטת דורית ביניש) (2002)). זהו מידע, הנושא עמו "תרומה לשיח הציבורי" (ע"א 8954/11 פלוני נ' פלונית, פ"ד סו(3) 691, 760 (כבוד השופט נעם סולברג) (2014)). זהו מידע, שהתועלת לציבור בידיעתו גבוהה מן הנזק הציבורי הכרוך בפרסומו (שם, שם). גם המרכיב הזה, כבר ברור, קורא לתוכו את היסודות של תכלית ראויה ושל מידה הולמת, כמפורט בחלקם הקודם של הדברים.

מה בין שתי ההגנות שבחוק?

27. כשם, שבחוק איסור לשון-הרע משלימות זו את זו ההגנות שבסעיפים 14 ו-15(2), כך יש לראות בהגנות, שבסעיפים 18(2)(ב) ו-18(3) לחוק הגנת-הפרטיות, מקורות משלימים להגנתו של מפרסם. ההגנות הללו מציעות שתי חלופות. מפרסם אשר נטען כי פגע בפרטיות יוכל לחסות בצלה של איזו מהן אפילו אם אין האחרת עומדת לו בנסיבות-הענין:

"תיתכן זיקה בין ההגנה של אמת-הפרסום לבין הגנת העיתונאות האחראית. אם תוכנו של פרסום הוא אמת ויש בו ענין ציבורי, רב הסיכוי כי פרסומו מתיישב עם המרכיבים של 'חובה' עיתונאית לפרסם ועם תום-לבו של המפרסם. ברם נקיון-הדעת המשפטי משמיע הבחנה בין שתי ההגנות הללו. גם במקום, שבו לא תקום

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ"ב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ההגנה של עיתונאות אחראית, עשוי העיתונאי ליהנות מזו של אמת-הפרסום אם התקיימו יסודותיה. בדומה, פרסום שקשה להוכיח את אמתותו (אך ידוע כי איננו שקר) עשוי לזכות בהגנתה של 'עיתונאות אחראית'. יתרונה של הגנה זו הוא במתן כלים נוספים, זולתי שאלת-האמת, בידי-עיתונאים להגן על פרסומים שפרסמו" (ת"א 54653-02-14 אגודת העיתונאים הנ"ל, בפסקה 33 לפסק-דיני. הסוגריים העגולים הם במקור).

28. אפילו, שכמוסבר זה עתה חולקות שתי ההגנות שבחוק הגנת-הפרטיות תפישה מושגית דומה, אם לא זהה, של דרישת ה"ענין הציבורי", הרי שיסודותיה הנוספים של כל אחת מן ההגנות הללו מבססים לה טעם ותכלית משל עצמה. הרציונאל שביסודה של ההגנה על "עיתונאות אחראית" הוא קנייתם של חופש ושל חיות (משפטית) לפרסום עיתונאי, שנעשה לפי אמות-המידה המצופות מעיתונאים, לשם קידומו של ערך ציבורי חשוב, אפילו אם אין הפרסום או חלקו נאמנים לאמת. הטעם להגנה של "אמת הפרסום" רואה, לעומת זאת, חשיבות בהבאתן לידיעת-הציבור של עובדות נכונות אשר ידיעתן תורמת לענינו. אלה הם טעמים שונים זה מזה. כל אחד מהם מציב את המוקד במקום אחר. תכליתה השונה של כל אחת מן ההגנות היא מפתח ביישומה על עובדותיו של מקרה פרטני, כמו זה שלפני.

אל המקרה דנן

פגיעה בזכות מוכרת

29. ראשה האחד של התביעה שלפני הוא מקרה מובהק של תחרות בין ערכים: זכותה של התובעת לפרטיות; זכותן של נתבעות 1 ו-2 לחופש-הביטוי ולחופש-העיסוק וענינו של הציבור במידע. כל אחד מהצדדים מבקש אחיזה באיזה מן הערכים הללו על מנת לגרוע מן ההגנה על ענינו של האחר. לשיטתה של התובעת ראויה זכותה לפרטיות, בנסיבותיו של המקרה, להגנה מלאה, השוללת את ההגנה מזכויותיהן של הנתבעות או מענינו של הציבור. הנתבעות גורסות מנגד כי אפילו יוכח שזכותה של התובעת נפגעה, הרי שהפגיעה היא מוצדקת בהתחשב במרכיב-הדעה אשר בפרסום הראשון ובקיומו של ענין ציבורי ממשי במידע שפורסם.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

30. אלא, שצורך באיזון בין ערכים מתחרים לא יקום קודם שייקבע כי ערך מוכר נפגע בפועל. ראשונה בפרשה שלפנינו היא, אפוא, השאלה: האם פגעו הנתבעות בפרטיותה של התובעת? טענת-הנתבעות כי זכות זו לא נפגעה כלל הולכת אחר פסיקתו של בית-המשפט העליון בענין אלוניאל והוא, להכרתי, פסק-הדין היחיד שבו נדרשו ערכאות בישראל לשאלת-פרטיותם של ידוענים. באותה פרשה הלין שחקנה של קבוצת מכבי תל אביב בכדורסל, אריאל מקדונלד, על שימוש, שנעשה בשמו בפרסום של רשת-ההסעדה מקדונלד'ס, יממה בלבד לאחר שידורה של פרסומת ובה הוא שיבח את יתרונותיה של הרשת המתחרה. עיקרה של הפרשה נגע לזכותו הכלכלית של הידוען בשמו (מה שמוכר בלעז כ: "publicity rights" או "personality rights"), נושא שאינו מתעורר בפרשה שלפני. אולם במה, שרלוונטי לעניננו, קבע שם השופט ריבלין לאמור:

"הדבר האחרון שבו חפץ הידוען, המבקש שתוגן זכותו לפרסום, הוא שייעזב לנפשו. רוצה הוא כי שמו יוביל מסעות פרסום, רוצה הוא שהציבור יתעניין בו ובדבריו – הכול כנגד תשלום תמורה נאותה. תמורה הוא תובע לעצמו. אין הוא מבקש להיחבא אל הכלים. ואכן, המקרה שבפנינו מדגיש את הסתירה שבין הזכות לפרטיות לבין הזכות הכלכלית שהידוען תובע. [הידוען] סבור כי השימוש בשמו במסגרת פרסומת לרשת מסעדות פוגע בפרטיותו. יום קודם לכן הקצה את שמו לשימוש זהה. [הידוען] סבור כי פרסום העדפותיו הקולינריות פוגע בפרטיותו, אך הוא בחר להכריז עליהן קבל עם ועדה בתשדיר [פרסומת]... אין [הוא] מבקש למנוע שימוש מסחרי בשמו – מבקש הוא למנוע שימוש שאת תמורתו לא יקבל. תר הוא אחר אינטרס כלכלי-כספי, ולא אחר אינטרס אישי-רגשי. אין זו הפגיעה ברגשותיו שהוא מבקש לרפא, כי אם את הפגיעה האסורה, אולי, בקניינו. בהינתן נסיבות אלה אין עילת תביעה בגין פגיעה בפרטיות עומדת לרשותו" (ע"א 8483/02 אלוניאל הנ"ל, בעמ' 345).

את הדברים הללו מצאו הנתבעות בני-שייכות לענינה של התובעת, בשני היבטים. ראשית נטען כי אין כל ממש בטרונייתה על פגיעה בפרטיות בשעה שהיא עצמה הקדימה ופרסמה את

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

דבר-ההיריון, פעמיים, בחשבון "אינסטגרם" שלה. שנית, קצפה האמתי של התובעת לא יצא על פרטיותה שכביכול נפגעה, אלא על שלילה של כוחה-היא לפרסם, במועד ובמקום שייראו לה, את היותה בהיריון בכוונה להפיק רווח.

31. טענות אלו לא אוכל לקבל. חומר-הראיות אינו מניח בסיס מוצק דיו לקביעה כי התובעת היא שפרסמה ראשונה את דבר-היריונה. הופעתו של "מארז 9 חודשים" בתצלום, שהועלה לחשבונה, היא ענין נסיבתי. ככזה נדרש ההסבר היחיד המתקבל על הדעת לעובדת-קיומו של המארז בתצלום להיות, למצער, רימוז מאת התובעת על דבר-היריונה אם לא פרסומו המפורש. אלא, שהתובעת הסבירה אחרת את הדברים. לעדותה, התצלום נעשה בבית-חברתה, שנכנסה בעצמה להיריון. תוסף-ההיריון המצולם פלל לא קשור היה לתובעת, שממילא השתמשה בתקופת-היריונה בתוסף אחר:

"קודם כל זה לא התוסף תזונה שאני השתמשתי בהיריון. אני השתמשתי בתוסף תזונה, שקוראים [לר] '9טון' וגם פרסמתי, דרך אגב, במהלך כל מיני חודשים שזה הזה וזה לא בכלל מה שפורסם. לצד זה פורסם [בתצלום המדובר] בקבוק של וודקה, אז מה זה אומר? שתוך כדי ההיריון אני שותה וודקה? וגם, אני אגיד לך את האמת, זה היה בבית של חברה שלי, שדרך אגב, באותה תקופה גם נכנסה להיריון" (פרוטוקול, מעמ' 56, ש' 22).

דברים דומים כתבה התובעת, עוד קודם לכן, בתצהיר של עדותה הראשית: "אני הייתי בבית של חברה שהיתה בהיריון והמדובר בתוסף שהיא צרכה, אני מעולם לא צרכתי את התוסף [המצולם]" (פסקה 12 לתצהיר).

32. אולם לא רק הסבר זה של התובעת, והוא מתקבל את הדעת, הכביד על עמדתה של ההגנה. ראיות-ההגנה עצמן התקשו להתיישב עם המסקנה כי התובעת בחרה לפרסם כך את דבר-היותה בהיריון. לא אחרת מנתבעת 3, כתבת "mako" שפרסמה את טור-הדעה והוא הפרסום השני בתביעה זו, התייחסה במלים מפורשות לתצלומי של תוסף-התזונה כאל טעות לא מכוננת, שיצאה תחת ידיה של התובעת. אזכיר את הדברים ומהם כבר הבאתי לעיל:

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ"ב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

"האיטם התבסס גם [על] פדיחה של אדל – סטורי שהעלתה לאינסטגרם ונמחק זמן לא רב לאחר מכן, שבו היא מצולמת לצד תוספי תזונה להריון בשם 'תשעה חודשים'. אתם מפורסמים שרוצים לשמור בסוד מידע על חייכם? תסתירו אותו כמו שצריך. אם אתם גם סלבס, גם לא זהירים בסטוריז וגם יש לכם חברים חארות, אל תתפלאו שדברים מסוימים כמו הריון או חתונה או גירושים, מתפרסמים" (הנספח החמישי לתצהיר עדותה הראשית של נתבעת 3. ההדגשה הוספה).

רק אחת מהשתיים תיתכן: התובעת פרסמה בעצמה, ולו ברמיזה מכוונת, את דבר-ההיריון ועל כן אין היא רשאית להלין, בדיעבד, על פגיעה בפרטיותה; או שהייתה זו "פדיחה", שיצאה תחת ידה באופן לא מכוון, מלווה בחוסר-זהירות בסיפור לחברים ומכאן שהתובעת לא התכוונה, בשום פנים, לפרסם את ההיריון. לכל היותר, היא כִּשְׁלָה בהסתרתו. כששתי הטענות העובדתיות הללו, והן חלופיות, מושמעות בצוותא חדא מפיהן של הנתבעות בהגנתן, אין הדבר יכול להלום. הוא מחליש עד מאד את הטענה כי התובעת היא שהקדימה ופרסמה, במתכוון ומתוך ויתור על פרטיותה, את דבר-היותה בהיריון.

33. הוספתי וצפיתי בסרטון שב"סטורי" הנוסף אשר פרסמה התובעת ובו ביקשו הנתבעות לראות חשיפה של בטן "היריונית" (נספח 2 לתצהירה של נתבעת 2). מה אעשה כי לא זו בלבד שהסרטון הזה לא התמקד, כל עיקר, בבטנה של התובעת; אלא שמן הצפייה בו נהיר כי התובעת לא ביקשה להראות מאום, הנוגע לחלק זה של גופה. בחקירתה הנגדית סיפרה התובעת כי הבטן הופיעה בתצלומים רבים אחרים שלה, שפורסמו כבר שנים קודם להיריון. "אתה רוצה", היא שאלה את בא-כוחן של הנתבעות, "שאני אראה לך כמה תמונות יש לי בבגדי ים עם ידיים על הבטן וכוסות ליד הבטן, מתוך זה החלטתם שאני בהיריון? אני פרסמתי [תמונות] עם ידיים על הבטן. זאת הייתה תמונה בכלל בבגד ים עם בטן חשופה, אין קשר בכלל להיריון שלי. כל ה'אינסטגרם' שלי הוא בבגדי ים ובטן חשופה וידיים ופה ושם כי אני מדגמנת" (פרוטוקול, בעמ' 57, ש' 24-25; עמ' 58, ש' 6-13). נתבעת 2, בעדותה, נשאלה: "זה נדיר בעיניך לראות את אדל בתמונות עם בטן חשופה?" והשיבה קצרות: "לא" (שם, בעמ' 86, ש' 25-26).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

34. יתרה מזאת: אין מחלוקת על כך שכחודש ימים לפני הפרסום הגיע דבר-ההיריון לידיעתה של כתבת אחרת של "mako", גב' יפעת הללי אברהם. זו פנתה אל התובעת והתובעת ביקשה ממנה, מפורשות, שלא לפרסם את הדבר בשל קושי רפואי, שאפיין את ההיריון באותם ימים. בעדותה סיפרה התובעת על החברות בינה לבין אותה כתבת ועל הרקע לבקשתה שלא לפרסם את דבר-ההיריון: "יפעת הללי הייתה הכתבת היחידה, שהייתה באמת אפילו כמו חברה שלי, הוזמנתי לחתונה שלה, זאת אומרת הייתה חברות מאוד קרובה, לעומת כתבי רכילות אחרים. יפעת הייתה מאוד קרובה ללבי. היא הייתה חברה שלי. היא הייתה היחידה, שבחרתי לשתף אותה בבעיה הרפואית שלי [שאובחנה בתחילת-ההיריון]. אני בחרתי לשתף אותה בבעיה הרפואית הזאת" (שם, בעמ' 28, ש' 29-32; עמ' 47, ש' 22-24).

גב' הללי אברהם נקראה בידי-ההגנה לעדות בבית-המשפט. בחקירתה הנגדית היא אישרה את עיקרי-עדותה של התובעת לאמור: "אני ואדל יש לנו יחסים שנים ארוכות, יחסים מאוד קרובים. אני מאוד מחבבת אותה, הייתה בינינו מערכת יחסים אישית מאוד קרובה, הרגשתי בנוח איתה, היא הרגישה בנוח איתי, דיברנו הרבה פעמים off the record, דברים בינינו. כשאני פניתי לאדל [בענין-היריונה] והיא אמרה לי שיש עניין רפואי, זה לא פורסם. אני יודעת מה מערכת היחסים שלי עם אדל, ואני יודעת שאדל מתוך מערכת היחסים הקרובה שלנו, הרגישה בנוח להגיד לי [שהיא בהיריון ושיש בעיה רפואית], ואני הרגשתי, כיבדתי את זה מספיק וזה לא פורסם. אדל ידעה למה היא מספרת לי, והיא ידעה שאני אתחשב בה בגלל מערכת היחסים, בגלל זה היה חשוב לי להדגיש את מערכת היחסים הקרובה בינינו" (שם, בעמ' 36, ש' 18-23; עמ' 73, ש' 1-2 וש' 8-12; עמ' 75, ש' 11-13).

35. עדויות אלו מחזקות את המסקנה כי התובעת לא ביקשה לפרסם בעצמה, באותם ימים, את דבר-ההיריון כי אם להיפך: היא ביקשה להסתירו מן הציבור. היא ביטאה, מפורשות, את התנגדותה לפרסום. קשה ליישב את הדבר עם טענה כי בה בעת רמזה התובעת על דבר-ההיריון ב"סטוריז", שהיא העלתה לחשבונה ב"אינסטגרם". מסקנה זו שומטת, לדעתי, את הקרקע מתחת לטענתן של הנתבעות כי הן לא פגעו בפרטיותה של התובעת משום שהיא עצמה הקדימה ועשתה כן.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

36. גם חלקה השני של הטענה – כי התובעת לא חששה מפגיעה בפרטיות אלא אך דאגה לעיתוּי ולנסיבותיו של הפרסום כדי שתוכל להפיק ממנו את המרב – לא בוסס בחומר-הראיות. בהסבר מניח את הדעת ביארה התובעת את ההבדל בין הנסיבות, שאפפו את היריונה עד הימים של ראשית דצמבר 2018, לבין אלו בעת שהיא עצמה פרסמה את דבר-ההיריון, ביום האחרון של אותה שנה.

ראשית, שלא כמו בעת הפרסום הכפוי ב-"mako", כשפרסמה התובעת בעצמה את ההיריון היה זה מתוך בחירתה החופשית. עיקר הוא, בעיני, כי אף אם בשלב מסוים מחליט אדם, במודע וברצון, לוותר על פרטיותו אין הדבר משמיע כי קודם שהוא עשה כן לא עמדה לו הזכות הזו ועל כן כי כל פרסום כפוי לא יכל לפגוע בה. זו, הלא, היא תמציתו של עקרון-ההסכמה. יכול אדם להסכים כי צד שלישי יפרסם את המידע שעל אודותיו. יכול הוא "להסכים" עם עצמו על הפרסום. עד שלא עשה כן אין הסכמתו קמה, אף לא באורח משתמע ואף לא בראייה לאחור. דומני כי אפשר היה לחדול מן הבירור כבר לפי הטיעון הזה והוא התמצית המחזיקה את העיקר: אדם רשאי לוותר על פרטיותו לפי רצונו, אפילו למטרת-רווח. ברם עד שהוא לא עשה כן, עומדת לו הפרטיות הזו. האפשרות כי הוא יוותר עליה בעתיד, אפילו תמורת-כסף, אינה מכשירה את הפגיעה בידיו של מפרסם, שלא קיבל את הסכמתו של בעל-הזכות. בלשונה הקולעת של התובעת: "כל ידוען בוחר לפי הדרך שלו מתי לפרסם ומתי לא, זה הילדים שלהם, שכל אחד יחליט לעשות מה שהוא רוצה" (פרוטוקול, בעמ' 29, ש' 27-28). אמת, הנתבעות לא קיבלו בשום שלב את הסכמתה של התובעת לפרסום. אדרבה, לו מן ההכחשה שהובאה מפיה – בין שהיו בה דברי-אמת ובין שלא – היה על הנתבעות להבין כי אין התובעת מסכימה לפרסום.

היו עוד הבדלים בין הנסיבות, שלעת-הפרסום הכפוי לבין אלו, המאוחרות לכך. בין לבין, ביום 20.12.2018, התחתנו התובעת ובן-זוגה. אז גם התברר לתובעת כי הבעיה הרפואית, שממנה היא חששה, נפתרה. היא העידה: "אני לא פרסמתי שום ידיעה שאני בהיריון בעצמי [אלא] רק לאחר החתונה שלי. לאחר החתונה כן, פרסמתי שאני בהיריון. אני בחרתי מתי לפרסם אותו, לאחר שנודע לי שהקריש דם והבעיה הרפואית שהייתה לי נעלמה. עשיתי פרסום של ההיריון כשאני ובעלי החלטנו שזה הזמן המתאים. פרסמנו את ההיריון בתמונה ב'אינסטגרם'" (שם, בעמ' 39, ש' 6-10 וש' 32-33; עמ' 40, ש' 22-21).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

37. שלישיית, אף שאיני רואה פסול בדבר משום מרכזיותם של עקרון-ההסכמה ושל השליטה במידע, ממילא לא הוכחה לפני, מן הבחינה העובדתית, טענתן של הנתבעות כי התובעת ביקשה לתזמן את הפרסום למועד, שבו היא תוכל ליחצן באורח מיטבי את בית-העסק של חמה. התובעת העידה ולא נסתרה כי תיוג-המסעדה, שבבעלות-אביו של בן-זוגה, בפרסום העצמי על אודות ההיריון לא נועד להשתמש בהיריון למטרה עסקית. "אני הייתי באותו רגע במסעדה", היא העידה, "ואז דיברנו בדיוק עם המשפחה, קיבלתי את הבשורה מהרופא שהקריש דם שלי נעלם, וגם ככה ראיתי כבר את כל העניין התקשורתי שבגללכם נהיה סביב ההיריון שלי, והחלטתי לפרסם את זה" (שם, מעמ' 40, ש' 30). היא נשאלה: "היית במסעדה במקרה, ובמקרה תייגת את זה שם?" והשיבה, בלי שנסתרה: "חד משמעית כן" (שם, בעמ' 41, ש' 5-6).

38. אפשר, בתוך כך, כי טענת-ההגנה בענינו של הפסול ברווח, שביקשה התובעת להפיק לעצמה חותרת, גם מן הבחינה העקרונית, מתחת לרגליה-היא. באחת הפרשות הציע בית-משפט זה כי דווקא יסוד שכזה – שלילתו של רווח מנושא-הפרסום – הוא שמכשיר את הקרקע לקביעה כי פרטיותו של הלה נפגעה. כתב כבוד השופט חגי ברנר:

"התובע טוען כי הפרסום נעשה לשם רווחיה של הנתבעת, שכל עיסוקה הוא בפרסום תמונות של ידוענים. בענין זה מקובלת עליי טענתם של הנתבעים לפיה יש לפרש באופן מצמצם את הוראת סעיף 2(6) לחוק הגנת הפרטיות כך שהיא תחול רק כאשר הפגיעה בפרטיות של הנפגע, לא רק שנעשתה לשם השגת רווח על ידי הפוגע, אלא שבנוסף לכך, היא מנעה מהנפגע טובת הנאה כלכלית שיכול היה להשיג לעצמו, שאם לא כן, כל פרסום של צילום בעיתון ייחשב כפגיעה בפרטיות של המצולם, שהרי עיתונים נמכרים למטרת רווח. בענינו, הפרסום לא מנע מהתובע טובת הנאה כלכלית כלשהי" (ת"א (שלום תל אביב-יפו) 59627/06 ריבה נ' בוצ'צ'ו, בפסקה 13 לפסק-דינו (פורסם במאגרים, 19.11.2008). ההדגשה הוספה).

39. זה המקום להתייחס לעוד טענה אחת של הנתבעות והיא כי התובעת בוחרת, כדבר שבשגרה, לוותר על פרטיותה ולשתף את הציבור בפרטים אינטימיים מחייה. דומה כי לא היה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ניסיון שלא נעשה, בחקירתה הנגדית של התובעת, לעמתה עם ענינים שכאלה ובין השאר: "את מעלה ב'סטוריז' ב'אינסטגרם', דברים של החיים הפרטיים שלך"; "לחשוף ילדים קטנים, הילדה שלך היא קטנה. יש ידוענים שבוחרים לא לחשוף את הילדים שלהם"; "את מפרסמת דברים שהם מאוד פרטיים ואינטימיים"; "את ובעלך מדברים [בפומבי] על חיי המין שלכם"; "לא הפריע לך שיצפו בזה הקרובים שלך? המשפחה? אולי הבת שלך בעוד שנים?"; "את התבטאת, בין ב'אינסטגרם' ובין בראיונות, בקשר לבגידות שהיו לבעלך כך"; "בסרטון עם הבת הקטנה שלך, ש[בן-זוגך] מדבר איתה, הוא כינה אותך במילה לא יפה" (פרוטוקול, בעמ' 29, ש' 4-7 וש' 26-22; עמ' 30, ש' 6; עמ' 32, ש' 11; עמ' 33, ש' 22-21; עמ' 34, ש' 2-1; עמ' 36, ש' 22-21). אלא, שאפילו היו כל אלה דברים של אמת צרופה – ואינני קובע מאום בנדון – אין הם משמיעים, בשום פנים, כי אין להכיר בזכותה של התובעת לפרטיות. אין פירושה כי החלטתה של התובעת לוותר על מידה של פרטיות בענינים, במדיה או במועדים הנראים לה, שוללת ממנה את עצם זכותה לפרטיות בנסיבות אחרות. כפי שכתבתי בראשית-הדברים, ויתורו של נושא-הזכות לפרטיות על היבטים אחדים הימנה אינו שולל הכרה בה בדברים שמחוץ לאותו ויתור.

אם לסכם, הרי שלא נמצא בסיס לטענתן של הנתבעות כי זכותה של התובעת לפרטיות לא נפגעה כלל הן מן הטעם שהיא זו שפרסמה, ראשונה, את דבר-היריונה; הן מן הטעם כי היא כלל לא חששה לפרטיותה; והן מהטעם כי היא התנערה מן הפרטיות הזו כל אימת שביקשה לעשות לעניניה ובכלל זה הכספיים. אין לטענות הללו בסיס עבודתי ובייחוד אין להן כל כוח משפטי. לא אוכל לסיים התייחסות זו בלי לשוב ולהדגיש את מה, שבעיני הוא עיקר: אפילו בחרה התובעת לוותר על זכותה לפרטיות ברגע, שבו היא חשבה שהדבר ישיא לה תמורה מרבית – ביחסי-ציבור, בכסף, בקידום עסקיו של קרוב-משפחתה או מכל סיבה אחרת, ואין היא מגונה כל עיקר – הרי שעד, שהיא לא עשתה כן, עמדה לה הזכות הזו במלואה. פרסום, שנעשה שלא בהסכמתה, קודם לאותו ויתור; פרסום ששלל ממנה את השליטה במידע על אודותיה – הרי הוא כזה שפגע בפרטיותה.

40. התנהלותן של נתבעות 1 ו-2 עלתה אפוא כדי האמור בסעיף 2 לחוק הגנת-הפרטיות. הפרסום עשה שימוש בשמה של התובעת לשם הפקתו של רווח (סעיף 2(6) לחוק). הוא נגע במובהק "לצנעת חייה האישיים לרבות עברה המיני, או למצב בריאותה" של התובעת (סעיף 2(11) לחוק). הפרסום פגע בזכותה של התובעת לפרטיות. האם מוגנת פגיעה זו מפנייה של הטלת אחריות בנוזיקין? על כך נדרש להשיב כעת.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

האיזון

41. הכתבה, שפרסמו נתבעות 1 ו-2, היא פרסום עיתונאי. היא נעשתה בכלי-תקשורת, במסגרת-הבאתו של מידע לציבור. התקיים בה התנאי הראשון – תנאי הכרחי אך לא מספיק – להחלתה של ההגנה של "עיתונאות אחראית", לפי סעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת-הפרטיות. ללא קושי מיוחד ניתן לקבוע עוד כי הכתבת והאתר המפרסם הקפידו בקיומן של כמה מאמות-מידה העיתונאיות החשובות כמו בדיקה, תחקיר (בהיקף המתחייב ממהותו של המידע) ופנייה אל נושאת-הפרסום למען תתאפשר תגובתה. הפרסום, כבר כתבתי, היה של דבר-אמת ובזאת התמלא גם חלקה האחד של ההגנה של "אמת-הפרסום", לפי סעיף 18(3) לחוק.

42. עיקרי-השאלה הם כלום שרת הפרסום, כאות, ענין שהחברה, הציבור ושיטת-המשפט רואים בו חשיבות ואם, במכלול-הנסיבות, ה'לם הפרסום מקצוענות עיתונאית מתחייבת. תשובה שלילית לשאלות הללו לא תאפשר לזכות את הפרסום באיזו מן ההגנות הרלוונטיות שבחוק הגנת-הפרטיות. המענה נכרך בתשובה לשאלות-משנה והן כלום נעשה הפרסום לתכלית ראויה ולא פגע, יתר על המידה, בזכותה של התובעת לפרטיות.

43. שניים ממרכיביה של תכלית ראויה ושניים ממבחני-המידתיות מתקיימים בפרסום הנדון ללא קושי. כמוסבר, הפרסום נעשה כחלק מחופש-הביטוי של הנתבעות ומחופש-העיסוק שלהן. הוא תרם להבאתו של מידע לידיעתו של הציבור. כל אלה הם ערכים מוכרים במשפטנו, שהחברה ובעקבותיה שיטת-המשפט מייחסות להם חשיבות רבה. את מבחן-האינטרס צולח הפרסום המדובר בקלות.

גם מבחנה של רגישות, ככלל, לזכויות-הפרט התקיים, גם אם לא בלי "חריקות". מְצַעֵר היה לקרוא בעמדתן המשפטית של הנתבעות את הקביעה ולפיה על ידוענים לוותר, הלכה למעשה, על רצונם בפרטיות, בייחוד משעה שהם נהנים מתרומתם של מדורי-ה"רכילות" לענינם. עמדה כזו אינה משמיעה אבחנה משפטית המחויבת לרעיון-הפרטיות; אבחנה בין מה שמותר לפרסם לבין מה שאינו ראוי לפרסום מחמת-פגיעתו בפרטיות. אלא שמנגד יש לתן משקל לעמדת-הנתבעות כי לא "בכל מחיר" הן היו עומדות על פרסומו של דבר-ההיריון. כפי שכתבה נתבעת 3, לו פנתה התובעת לנתבעות מבעוד מועד וביקשה שלא יפרסמו, נשקל היה שלא לפרסם. ראיה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

נוספת לדבר מצויה בהימנעות המקורית מפרסומו של המידע, שהגיע לידיעתה של גב' הללי-אברהם. ענין זה מאפשר לצלוח, גם אם שלא באורח חלק לחלוטין, את מבחנה של רגישות לזכויות-הפרט כרעיון יסודי של שיטת-המשפט שלנו.

אל המידתיות. קשר רציונאלי בין עצם-הפרסום לבין קידום-הערכים שבשמם הוא נעשה – נהיר כמו מעצמו. בזאת מתקיים מבחנה הראשון של מידתיות. למבחן השני – חיפוש אחר אמצעי פוגעני פחות – כלומר אחר פרסום, שעיקריו דומים אך פגיעתו בפרטיותה של התובעת מעטה מזו שבפרסום המדובר – יפה, בהשאלה, הממרה הידועה: "אין חצי היריון". טול מן הפרסום את דבר-ההיריון ונטלת ממנו את מהותו. אינני יכול לחשוב על פרסום, שיביא לידיעת-הציבור את המידע שבכתבה אך יעשה זאת בדרך, שפגיעתה בפרטיותה של התובעת קלה יותר.

44. פני-הדברים הם שונים לחלוטין בהידרש למאזן-התועלות המאפיינ, בנסיבותיו של המקרה, את התחרות בין ערכים. בין, שמאזן כזה יתייחס לנחיצותם של הערכים הפוגעים – בבחינתה של תכלית-הפגיעה ובין שיתייחס למידתה של הפגיעה – לפי המבחן ה"צר" של מידתיות, אין בידן של הנתבעות לצלחו. לדעתי, המשקל המונח על כף-הפרטיות הוא, במקרה זה, כבד מזה של הערכים אשר על הכף הנגדית.

בפרסומו של דבר-היריון, בייחוד של אישה, שלא רק נפשה מעורבת בדבר כי אם גם האינטימיות של גופה ובייחוד אל מול ההיבטים הרפואיים-בריאותיים הכרוכים בדבר, הזכות לפרטיות היא זכות כבדת-משקל במיוחד. "הפגיעה בפרטיות של אדם", כתבה כבוד השופטת דפנה ברק-ארז, "מתעצמת" כאשר מדובר על נושא שקשור במידע בריאותי על אודותיו, שהוא אינהרנטי לצנעת הפרט" (רע"א 2558/16 פלונית נ' קצין התגמולים משרד הביטחון, בפסקה 42 לפסק-דינה (פורסם באתר הרשות השופטת, 5.11.2017)). "מידע אודות מצבו הבריאותי של אדם", הטעים כבוד השופט צבי זילברטל, "הוא היבט מובהק ומרכזי של צנעת חייו. מידע שכזה מצוי בליבת הזכות לפרטיות, וגילוי ללא הסכמת בעל המידע, מהווה פגיעה חמורה בפרטיותו. הפגיעה הפוטנציאלית בפרטיותו של המשיב היא חמורה, מעצם העובדה שמדובר במידע בדבר מצבו הרפואי. [יש] עניינים שמטבעם קשורים באופן עמוק לצנעת הפרט (כגון מצב נפשי או עניינים הנוגעים לחיי המין)" (רע"א 482/13 אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית, בפסקה העשירית להחלטתו (פורסמה באתר הרשות השופטת, 23.4.2013). ההדגשה והסוגריים העגולים הם במקור). "נאחז את השור בקרניו", קבע גם השופט רובינשטיין, "ברי לכל כי פרטים

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

רפואיים מצויים בליבת הפרטיות, ועל כן יש לצמצם במידת האפשר את חשיפתם. ברי כי נושאים רפואיים מצויים בליבת הפרטיות; על כך לא יתכן חולק" (רע"א 8019/06 ידיעות אחרונות בע"מ נ' לוין, בפסקאות ב' ו-ה' לפסק-דינו (פורסם באתר הרשות השופטת, 13.10.2009)). "ישנם תחומים", הוא כתב בפרשה נוספת, "המצויים באינטימיות של כל אדם, ומרבית בני אנוש – אין צורך בסטטיסטיקות כדי להידרש לעניין שבנסיון החיים היומיומי – נפגעים מאוד מכיבוס כביסתם האישית והאינטימית בפומבי. הדברים נוגעים הן למצב בריאותם של הנוגעים בדבר והן ליחסיהם בתוך משפחתם" (ע"א 438/14 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוח רכב (הפול), בפסקה ו' להחלטתו (פורסמה באתר הרשות השופטת, 6.2.2014)). גם כבוד השופטת אסתר חיות לא חסכה מלים בהדגישה: "ברמה הבסיסית ניתן לומר כי הזכות לפרטיות יכול שתתייחס למידע או לנתונים הנוגעים באופן מובהק לפרט ולו בלבד. עם מידע או נתונים כאלה נמנים מצבו הרפואי וכדומה" (בג"ץ 844/06 אוניברסיטת חיפה נ' עוז, פ"ד סב(4) 167, 208 (2008)).

דבר-היריון הוא מגרעינה של הזכות לפרטיות. הוא יורד אל שורשיה. מעטים כמותו ענינים, המצויים קרוב ללבה של הזכות לפרטיות. לאנשים, המבקשות ומבקשים שלא לגלות בפומבי את דבר-ההיריון, נחוצה הזכות הזו עד מאד. ההיריון כרוך בנימי-הנפש ובמרכיבי-הגוף. הוא עשוי להיכרך בדיעה על העבר, לרבות זה המיני. הוא מצוי במרכז-ההוויה. הוא משליך על העתיד, קרוב ורחוק כאחד. ניכר בו ערכה הנורמטיבי הנישא של פרטיות והתבטא, בייחוד, בעיגונה בחקיקת-היסוד שלנו – עיגון, שלעצמו הוסיף למשקלה של זכות זו (ברק-ארז וגלעד זכויות אדם לעיל, בעמ' 28). בייחוד נכונים הדברים כל עוד נסתר ההיריון מן העין. כמו לזאת נכתבו דבריו היפים, בכל הכבוד, של השופט סולברג לאמור:

"החרדה מפני הפגיעה האפשרית בחופש [הביטוי] עומדת אל מול היראה להתיר פלישה אל דל'ת אמותיו של היחיד. 'אין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מן העין' (בבלי, תענית ח, ע"ב) במה שנוגע לעולמו הפנימי-האישי של האדם. היציאה לאוויר העולם בטרם עת וללא הסכמה מלאה של האדם עלולה להחריב עולמות ממש" (ע"א 8954/11 פלוני הנ"ל, בעמ' 722).

45. נדרש אפוא טעם טוב במיוחד להפרתה של הזכות לפרטיות בכל הנוגע להיריון. על ההפרה לשרת מטרה חברתית מהותית במיוחד או צורך חברתי, שמידת-נחיצותו גבוהה. לפי

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ביטויים בנסיבותיו של המקרה המסוים העומד לבחינה, לא מצאתי כי איזה מאלה התקיים במידה מספקת בערכים ובשמם נפגעה הפרטיות.

הזכות לחופש-ביטוי, אין לכחד, היא מיסודותיה של האוטונומיה של הרצון החופשי – מערכי-הבסיס של המחשבה הליבראלית. הזכות לחופש-התקשורת היא מאדניה של השיטה הדמוקרטית. הזכות לביטוי מסחרי חשובה בייחוד למי, שביטוי הוא לו עסק ומקור-פרנסה. הערך הציבורי שבזרימה חופשית של מידע גם הוא מעיקריה של שיטתנו. מידע חופשי נחוץ לפיתוחה של האישיות. הוא נדרש לחישובה של ההתנהלות במרחב האישי והציבורי. הוא חשוב לתחושתם של אנשים כי הם חיים בחברה חופשית ופתוחה. הוא חיוני להחלפתם של רעיונות ב"שוק-המחשבות" של בני-החברה.

אולם, ערכים אלה אינם נושאים עמם את אותו המשקל בכל מקרה ומקרה, שבו יש לאזנם את מול ערך מתחרה. אין הם מגלים את אותה מידה של נחיצות, תהאנה הנסיבות אשר תהאנה. שוב יפים הם דבריו של השופט סולברג אשר מצה:

"ראשית חכמה באיזון הראוי בין הזכות לפרטיות לבין חופש הביטוי, היא בבחינת מידת התאמתה של הזכות הנדונה לרציונאלים העומדים בבסיסה. בהתאם, תיבחן תחילה מידת התרומה של הביטוי לשיח הציבורי, אל מול עוצמת הפגיעה בזכות לפרטיות. לביטוי אשר מידת תרומתו לשיח הציבורי היא רבה, תינתן עדיפות על כפות המאזניים החוקתיות ביחס לפגיעה ברמה בינונית בפרטיות; פגיעה בליבת הפרטיות, תזכה להגנה מפני פגיעה ברמה בינונית בחופש הביטוי. אכן, ענין הקובע ברכה לעצמו [כלומר: מצוי בקטגוריה נפרדת] הוא קיומה של פגיעה מקבילה, דומה בעוצמתה, דוגמת התנגשות בין ביטוי אשר מידת התרומה שלו לשיח הציבורי היא רבה, ופגיעתו בליבת הפרטיות היא קשה. האיזון הראוי לפי גישתי הוא זה: העדפת פגיעה בשולי הזכות לפרטיות חילופי פגיעה בליבת חופש הביטוי, והעדפת פגיעה בשולי חופש הביטוי חילופי פגיעה בליבת הזכות לפרטיות" (ההדגשה והניקוד הם במקור).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ' 41627-02-19 בש"מ נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

46. במקרה שלפני סברתי כי ביטויים של אותם ערכים – חופש-הביטוי, חופש-העיסוק וזרימתו של מידע חופשי בציבור – קנה להם משקל, הנופל ממשקלה של הזכות הנפגעת. בעוד, שזו ניזוקה בגרעין הרע שהתרומה לערכים המתחרים הייתה, באופן יחסי, מן השוליים.

לאחר רחב-יריעה כמו "mako" ובייחוד לגוף-תקשורת רב-פעלים כשידורי קשת, פרסומו של מידע "רכילותי" איננו מלבת-הזכות לחופש-ביטוי, אף לא לחופש-העיסוק. המידע הזה הוא אך חלק מצומצם מעשייתם העיתונאית. הגבלת-פרסומו אינה מחייבת אותם "לצנזר" את עצמם לאורכה ולרוחבה של רשת-הביטוי. אין היא מונעת מהם מלעסוק פומבית במרביתם של נושאי-הביטוי האחרים, מתחומי-החיים השונים אשר לשמם הוקמו כלי-התקשורת הללו. מניעת-הפרסום בשלב המדובר פוגעת אמנם בזכויותיהם היסודיות, אך פגיעתה מתוחמת לנקודת-הזמן המסוימת, שבה טרם נראה ההיריון וממילא טרם פורסם בידי-התובעת. אין זו מניעת-נצח. הנתבעות יכלו להודיע את דבר-ההיריון ברבים במועד מאוחר יותר, גם אם התובעת עשתה זאת לפנייהן. לכל היותר היה בדבר לפגוע ביסודות הבלעדיות או הראשוניות שבפרסום. אלה, גם אם אין לזלזל במשמעותם העסקית, אינם מגרעינו של חופש-הביטוי המסחרי. ממילא, יכלו הנתבעות להבטיחם לעצמן באמצעותו של הסדר עסקי הולם עם התובעת.

47. גם בצורך הציבורי בקבלתו של מידע על אודות היריונה של התובעת אין להפריז. זולת סיפוקה של סקרנות, שלא לומר של יצר-מציצנות, ספק אם הייתה בפרסום הזה תרומה ממשית לחיי-הציבור. הוא לא נשא עמו ערך ניכר לכוחם של בני-הציבור לכלכל את צעדיהם במרחב האישי או הכללי. אבהיר: אין כוונתי לייחס, א-פריורי, משקל נחות ל"רכילות" ולראות בה, ככזו, ביטוי מוקצה, מאוס או מיותר. נכוחים, בכל הכבוד והכנות, הם דברים שכתבה על כך נתבעת 3 בטורה הנזכר וראו, בייחוד, את בירנהק לעיל, בעמ' 36, ה"ש 80. ברם בד בבד נהיר בעיני כי דיווח על היריון, לעצמו וכשאינן הוא נקשר בסוגיות רחבות יותר, אינו חיוני "לצורך גיבוש דעתו של הציבור בעניינים ציבוריים ולשם שיפור אורחות חייו" – דבריה הנזכרים של השופטת ביניש בע"א 1104/00 אפ"ל. זהו מידע אשר משוליו של הצורך הציבורי במידע חופשי. כשא"ל מולו עומדת פגיעה עמוקה בזכות הפרטיות, עשויה הכף לטות להגנה על האחרונה. בלשונם של המלומדים, פרופסור שלומית יניסקי-דביד ודר' בן-ציון להב –

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

"We argue that when the public's only interest is to invade privacy for the sake of curiosity (snooping, gossip or perverted behavior), where the information does not carry any valuable influence over the person looking for the information—publication of private information about public figures will not be justified. Further, the joy people obtain from invading someone else's private and intimate life does not justify the harm to that person's privacy, and allowing this kind of invasion contradicts the fundamental values of freedom, autonomy, and dignity" (Shlomit Yanisky-Ravid & Ben Zion Lahav, *Public Interest vs. Private Lives - Affording Public Figures Privacy in the Digital Era: The Three Principle Filtering Model*, 19 U. PA. J. Const. L. 975, 977 (2017)).

ממילא, כמוסבר, אין מבוקש לשלל את המידע הזה מן הציבור לחלוטין. הגבלתו בנקודת-הזמן, שבה פגע פרסומו קשות בזכות הפרטיות, אינה משמיעה כי לא ניתן יהא להביאו לידיעת-הציבור זמן לא רב לאחר מכן. דווקא טרונייתן של הנתבעות על כך, שהתובעת ממילא התכוונה לפרסם את המידע הזה בעצמה, משמיעה כי אין הפרסום המקדים ב"mako" חיוני לשם הבאתו של המידע לציבור.

48. אבחנה מהותית זו בין פרסום, התורם לשיח הציבורי לבין פרסום אשר אינו משיא תרומה כזו מודגמת היטב במקרים, שנדונו בשיטות-משפט אחרות. מניסיון של אלו נוכל אנו ללמוד, בייחוד לפי תקדימיותו של המקרה המונח עתה לפני. תחילה לבית-הדין האירופי לזכויות-אדם (ECtHR) אשר נדרש, במרוצת-השנים, למספר פרשות דומות מאד לזו שבה עסקינן.

באחד המקרים פורסמו בעיתונות הגרמנית תמונותיה האישיות של הנסיכה קרוליין פון האנובר, בתו של שליט מונקו דאז ואישיות ידועה אך נטולת-תפקיד ציבורי. היא צולמה מחוץ למסעדה בחברתו של גבר, שנטען כי ניהלה עמו רומן; רוכבת על אופניים ומשיטה סירה; שוהה במחיצת-ילדיה; מתנשקת עם מי שעתיד להיות בעלה, נסיך גם הוא; מבלה בחופשת-סקי ואפילו מועדת בחוף-הים, בגד-רחצה ומגבת בלבד לגופה. הכותרות, שליוו תמונות אלו היו, בין היתר: "הרומן של זמננו"; "אינני חושבת שאוכל להיות האישה האידיאלית"; "הנשיקה או: הם לא מסתתרים עוד" ו"קרוליין – אישה השבה לחיים". פניותיה לבתי-המשפט הגרמניים נענו באורח מוגבל בלבד. תמצית [קביעתו](#) של בית-המשפט החוקתי הפדראלי – הערכאה המדינתית הגבוהה

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ביותר בענינים שכאלה, הייתה כי בהיותה ידוענית רק מקצת-התמונות, אלו שצולמו הרחק מעין-
הציבור, הפרו את זכותה לפרטיות (1 BvR 653/96, 15 December 1999, 101 Entscheidungen)
361 (des Bundesverfassungsgerichts (BVerfGE)).

בפסק-דינו מיום 24.6.2004 בחן בית-הדין האירופי את הפרשה במשקפיהם של סעיפים
8 ו-10 ל**אמנה האירופית לזכויות-אדם** – הראשון קובע את הזכות לכיבוד-הפרטיות וחי-
המשפחה והשני את הזכות לחופש-הביטוי ובכללה החופש לקבל מידע. ידם של האחרונים,
נקבע, תהא על העליונה רק אם הפרסום הנדון השיא תרומה לשיח הציבורי. ראוי להבחין היטב
בין דיווח על עובדות, כולל עובדות שנויות במחלוקת, היכולות לתרום לשיח בחברה דמוקרטית,
לספק מידע ולהציע רעיונות בענינים בעלי-חשיבות לציבור, לבין פרסומם של פרטים אישיים של
היחיד, ככאלה. כשהמטרה היחידה היא סיפוק סקרנותם של הקוראים, אין לראות את הפרסום
תורם לשיח הציבורי. לא לכך שמור תפקידה של העיתונות כ"שומרת-הסף" בדמוקרטיה. במקור:

"There is a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of 'private life'... In the cases in which the Court has had to balance the protection of private life against freedom of expression, it has always stressed the contribution made by photos or articles in the press to a debate of general interest. The Court considers that a fundamental distinction needs to be made between reporting facts – even controversial ones – capable of contributing to a debate in a democratic society and reporting details of the private life of an individual who, moreover, as in this case, does not exercise official functions. While in the former case the press exercises its vital role of 'watchdog' in a democracy by contributing to imparting information and ideas on matters of public interest, it does not do so in the latter case.

...[A]lthough the public has a right to be informed, which is an essential right in a democratic society that, in certain special circumstances, can even extend to aspects of the private life of public figures... the situation here does not come within the sphere of any political or public debate because the published photos and accompanying commentaries relate exclusively to details of the applicant's private life... [T]he publication of the photos and articles in question, the sole purpose of which was to satisfy the curiosity of a particular readership regarding the details of

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

the applicant's private life, cannot be deemed to contribute to any debate of general interest to society despite the applicant being known to the public.

...Even if such a public interest exists, as does a commercial interest of the magazines in publishing these photos and these articles, in the instant case those interests must, in the Court's view, yield to the applicant's right to the effective protection of her private life" (*Von Hannover v. Germany (No. 1)*, no. 59320/00, §§ 50, 60, 63-65, 77, ECHR 2004-VI).

קביעות אלו שב בית-הדין האירופי לזכויות-אדם והטעים בשתי פרשות מאוחרות יותר ובשתייהן ניתנו פסקי-דינו באותו יום, 7.2.2012. הראשונה שבה והניחה לפתחו של בית-הדין את ענינה של הנסיכה קרוליין בתמונות נוספות, שבהן היא צולמה עם בן-זוגה בחופשת-סקי (*Von Hannover v. Germany (No. 2)* [GC], no. 40660/08; 60641/08, ECHR 2012). כמו במקרה הקודם, שתיים מן התמונות נמצאו מפרות, שלא כדין, את זכותה לפרטיות משום שהן פורסמו למטרות "בידוריות" גרידא ("purely for entertainment purposes"). מנגד, תמונה יחידה קשר המפרסם לדיווח על אודות בריאותו הרופפת של אביה, שליט מונקו דאז. נקבע כי פרסום על האופן, שבו נוהגים חברים במשפחת-המלוכה בעת שאביהם חולה, תרם במידת מה (to some degree) לשיח הציבורי ועל כן אין לראותו פוגע, שלא כדין, בזכות לפרטיות.

פרשה שלישית עסקה במחלוקת, שקמה בין שחקן-טלוויזיה גרמני לבין בית-ההוצאה לאור הידוע, "אקסטל שפרינגר". שלא כמו באחד מתפקידיו הידועים – מפקח בשורות-המשטרה – מצא עצמו השחקן מעברו האחר של החוק. שוטרים סמויים, שראו אותו נוגע באפו, עצרוהו באירוע פומבי של חגיגות "Oktoberfest" וברשותו סם מסוג קוקאין. הדיווח על מעצרו, מלווה בתצלומים, פורסם ביומן הנפוץ "Bild" ועד מהרה צוטט בכלי-תקשורת נוספים. דיווח-המשך סיפר על הרשעתו בבית-המשפט ועל הקנס הגבוה שהוטל עליו – 18 אלף אירו. בתי-המשפט הגרמניים קבעו כי אזכור שמו בדיווחים על אודות הפרשה פגע שלא כדין בזכותו לפרטיות. בית-הדין האירופי הפך קביעה זו על פיה.

ברוב דעות נקבע כי החובה העיתונאית לדווח לציבור, ובהתאם האינטרס הציבורי בקבלתו של מידע, מקיפים גם הליכים משפטיים בענינו של אדם; במיוחד של מי, שנעצר בפומבי

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ומקל וחומר של מי, שהתפרסם בביצוע-תפקיד של שומר-חוק. זאת ובלבד שהדבר נעשה בתום-לב ובאופן אחראי – לאחר בדיקה, תחקיר והתבססות על מקורות אמינים, בייחוד כששמו הטוב של האדם מעורב. האיזון בין ערכים מתנגשים אלה הולך אחר: "the contribution made by photos or articles in the press to a debate of general interest" – תרומה, הנגזרת מנסיבותיו המסוימות של המקרה. תרומה כזו קמה, בייחוד, כשהדיווח נוגע לענייני-עונשין אך היא יכולה להקיף גם דיווחים על עניינים חשובים פחות כמו אירועי-ספורט או עניינים, הקשורים באומנויות-הבמה. שמועות על קשיי-נישואין של מנהיגים, הודגם מנגד, או על קשייה הפיננסיים של זמרת ידועה – "were not deemed to be matters of general interest". האבחנה היסודית, ששב בית-הדין האירופי ואישרר בפרשה זו, היא זו שבין דיווח על עובדות אשר בכוחן לתרום לשיח ציבורי בחברה דמוקרטית לבין דיווח על פרטים אישיים גרידא, במיוחד כאלה שכל תכליתם היא לספק את סקרנות-הקוראים. במקרה אחרון זה לא ישתכלל הרציונאל, המצדיק את העדפתו של חופש-הביטוי על הזכות לפרטיות, וזאת אפילו כשנושא-הדיווח הוא דמות ציבורית ידועה:

"[A]lthough in certain special circumstances the public's right to be informed can even extend to aspects of the private life of public figures, this will not be the case – even where the persons concerned are quite well known to the public – where the published photos and accompanying commentaries relate exclusively to details of the person's private life and have the sole aim of satisfying the curiosity of a particular readership in that respect" (*Axel Springer AG v. Germany*, no. 39954/08, §§ 80, 82, 90-91, 99-100, ECHR 2012).

במה, שרלוונטי מאד לענייננו, הוסיף בית-הדין האירופי וקבע כי אפילו שיתוף-פעולה קודם של נושא-הפרסום עם כלי-התקשורת איננו מצדיק לשלול הימנו את זכותו לפרטיות ואת הכוח להתגונן מפניהם של פרסומים פוגעניים:

"[T]he mere fact of having cooperated with the press on previous occasions cannot serve as an argument for depriving the party concerned of all protection against publication of the report or photo at issue" (*Id.*, § 92).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

על יסודותיו של איזון הולם זה בין הזכות לפרטיות לבין חופש-הביטוי שב בית-הדין האירופי וחזר בשורה של פרשות מאז. ראו, מן העת האחרונה: *Hurbain v. Belgium*, no. 57292/16, 22 June 2021 (הועבר לדיון בהרכב מורחב (Grand Chamber) ביום 11.10.2021).

49. גם בבריטניה, שבה כפופים בתי-המשפט לפסיקתו המחייבת של בית-הלורדים (היום: בית-המשפט העליון) עוד קודם שהם כפופים (או היו כפופים) לפסיקותיו של בית-הדין האירופי, נקבעה הלכה דומה. בשנת 2004 הונח לפניו של בית-הלורדים ענינה של הדוגמנית הידועה, דוגמנית-על, נעמי קמפבל, שתמונתה אשר צולמו ללא ידיעתה ומידע על השתתפותה בפגישות של "מכורים אנונימיים" פורסמו בעיתון. תביעה לפיצויים, שהגישה ידוענית זו בעקבות כך נגד העיתון הולכה – אמת – לפרסומם בו של מאמרים נוספים, אגרסיביים למדי, שתקפוחה על שהיא "מייללת" על פגיעה בפרטיותה ועל דאגתה לפרטיותם של ידוענים. "אם גב' קמפבל מבקשת לחיות כנזירה", סיכם אחד המאמרים במה שמזכיר, גם אם בחוסר-נימוס, את עמדתן של הנתבעות אשר לפני, "היא מוזמנת להצטרף למנזר. אם, לעומת זאת, היא מבקשת ליהנות מחיי-הזוהר, עליה לקבל את כל מה שבא עם זה" ("If Naomi Campbell wants to live like a nun, let her join a nunnery. If she wants the excitement of a show business life, she must accept what comes with it").

הערכאה הראשונה בבריטניה קיבלה את התביעה ופסקה פיצוי. בית-המשפט לערעורים הפך את החלטתה. דעת-הרוב – שלושה שופטים מול שניים – בבית-הלורדים לא מצאה מקום להיעתר לערעורה של הדוגמנית. פה אחד הכיר בית-הלורדים בזכות לפרטיות (ליתר-דיוק, במניעתו של "פרסום אסור של מידע פרטי") כחלק מזכותו של אדם לכבוד ולאוטונומיה; אך גם בערך המתחרה של חופש-הביטוי. שני ערכים אלה, נקבע, הם יסודות חיוניים – במשפט המקובל ובדין האירופי גם יחד – בהגנה על החירויות במדינה דמוקרטית. אף לא לאחד מהם קנויה עדיפות על פניו של האחר. יש לאזן בינם. לערכים הללו תחולה הן במשפט הפרטי והן בתביעות נגד רשויות-הציבור. בלשון-המקור:

"The case involves the familiar competition between freedom of expression and respect for an individual's privacy. Both are vitally important rights. Neither has precedence over the other. The development of the common law has been in harmony with articles [8 and 10] of the Convention.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

The values embodied in articles 8 and 10 are as much applicable in disputes between individuals or between an individual and a non-governmental body such as a newspaper as they are in disputes between individuals and a public authority" (*Campbell v MGN Limited* [2004] AC 457, paras. 12, 20-21).

האיזון בין ערכים מתחרים אלה, הוסף ונפסק, הוא ענין למידתיות (proportionality). זו מערכת שקילה של מידת-החדירה לפרטיות אל מול המידה של ענין ציבורי ראוי בפרסום:

"When both these articles are engaged a difficult question of proportionality may arise... [I]n deciding what was the ambit of an individual's 'private life' in particular circumstances courts need to be on guard against using as a touchstone a test which brings into account considerations which should more properly be considered at the later stage of proportionality.

...[T]he degree of intrusion into private life, and the extent to which publication was a matter of proper public concern... could be a recipe for confusion" (*Id.*, at paras. 20-21).

באורח קונקרטי מצאה דעת-הרוב, כאמור של שלושה מביין חמשת שופטי-ההרכב, כי הפגיעה בפרטיותה של הידוענית הייתה, בנסיבות-המקרה, מצומצמת. היא עצמה הקדימה והתייחסה, בראיונות פומביים, לשאלת התמכרותה לסמים ולטיפול בהתמכרות שכזו, גם אם על דרך של הכחשה ואי-אמירה של אמת. פרטיו המסוימים של הטיפול, שהופיעו במאמרים, נראו בנסיבות הללו לבית-המשפט ענינים אשר, מחד גיסא, מצויים בשולי-הפגיעה בזכות לפרטיות ומאידך גיסא תורמים צבע וחיות ראויים לפרסום העיתונאי. כתב השופט Lord Nicholls:

"On the one hand, publication of this information in the unusual circumstances of this case represents, at most, an intrusion into Miss Campbell's private life to a comparatively minor degree. On the other hand, non-publication of this information would have robbed a legitimate and sympathetic newspaper story of attendant detail which added colour and conviction" (*Id.*, at para. 28).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

נהיר, ובית-הלורדים אף הדגיש זאת, כי יש להבין הכרעה זו על רקע נסיבותיה המיוחדות של אותה פרשה. שם לא עמד לדיון עצם-פרסומם של דבר-ההתמכרות ושל הטיפול בה. נמצא כי אלה כלל לא פגעו בפרטיות משום שהידוענית עסקה בהם, פומבית, בעצמה, עוד קודם לכן. בנסיבות הללו, ובהן בלבד, נמצא כי הפרטים הנלווים ("associated facts", *Id.* At para. 36) שפורסמו – פרטי-הטיפול והתמונות – תרמו לעבודה העיתונאית ולערכה הציבורי יותר משהם גרעו מזכותה של הדוגמנית לפרטיות.

בתוך כך הטעים אחד משופטי-הרוב, Lord Hoffmann, כי, ככלל, אין ענין ציבורי בפרסומו של דבר-התמכרותו של אדם לסמים. זאת, אפילו אם מדובר בידוען ולא באדם מן היישוב ואפילו אם ידוענותו ביססה את עצמה על יחסים הדוקים עם כלי-התקשורת:

"...[T]here is no public interest whatever in publishing to the world the fact that the citizen has a drug dependency. The freedom to make such a statement weighs little in the balance against the privacy of personal information.

[T]here is the fact that she is a public figure who has had a long and symbiotic relationship with the media. In my opinion, that would not in itself justify publication. A person may attract or even seek publicity about some aspects of his or her life without creating any public interest in the publication of personal information about other matters. I think that the history of Ms Campbell's relationship with the media does have some relevance to this case but that would not without more justify publication of confidential personal information" (*Id.*, at paras. 56-57).

דעת-המיעוט ערכה, כאמור, איזון בכלים זהים אך הגיעה למסקנה הפוכה. לשיטתה שקלה הפגיעה בפרטיותה של הדוגמנית יותר מן הענין הציבורי אשר נכרך בפרסום. דבר זה הצדיק לזפותה בפיצויים. השופטת Baroness Hale הדגישה, בין יתר-דבריה, את ההבדל בין ערכם החשוב – לשיטה הדמוקרטית ולפיתוחם האישי של בני-החברה – של פרסומים פוליטיים, הינוכיים ואומנותיים לבין ערכו הנמוך של פרסום של פרטים אינטימיים מחייהם של ידוענים:

"There are undoubtedly different types of speech, just as there are different types of private information, some of which are more deserving of protection in a democratic society than others. Top of the list is political speech. The

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

free exchange of information and ideas on matters relevant to the organisation of the economic, social and political life of the country is crucial to any democracy. Without this, it can scarcely be called a democracy at all. This includes revealing information about public figures, especially those in elective office, which would otherwise be private but is relevant to their participation in public life. Intellectual and educational speech and expression are also important in a democracy, not least because they enable the development of individuals' potential to play a full part in society and in our democratic life. Artistic speech and expression is important for similar reasons, in fostering both individual originality and creativity and the free-thinking and dynamic society we so much value... But it is difficult to make such claims on behalf of the publication with which we are concerned here. The political and social life of the community, and the intellectual, artistic or personal development of individuals, are not obviously assisted by pouring over the intimate details of a fashion model's private life" (*Id*, at paras. 148-149).

50. גם בית-המשפט העליון האמריקני נדרש לא אחת לאיזון בין חופש-הביטוי, המעוגן בתיקון הראשון לחוקה, לבין הזכות לפרטיות, שחלק מהיבטיה מעוגנים בתיקון הרביעי ואחרים בחקיקתן הפרטנית של מדינות (1967) 347, 350 (1967) *Katz v. United States*, 389 U.S. פרשה ידועה – *Bartnicki v. Vopper*, 532 U.S. 514 (2001) – עסקה בהשמעתה ברדיו של שיחת-טלפון בין שני אנשים, שלא ידעו כי הם מוקלטים וממילא לא התירו לשר את שיחתם. כלי-התקשורת קיבל אמנם לידיה את ההקלטה כדין אך לא הייתה מחלוקת על כך, שהשיחה הוקלטה באורח אסור. ברור היה, עוד, שפרטיותם של המשוחחים נפגעה עמוקות. בכל זאת מיאן בית-המשפט האמריקני לפסוק להם פיצויים. הטעם לכך נמצא בתוכנה של השיחה. השניים היו חבריו של ועד-פעולה, שניהל באותה עת משא ומתן על תנאי-העסקתם של מורים בפנסילבניה. שיחתם נסובה על המשא והמתן הזה. בכך ראה בית-המשפט ענין בעל-חשיבות ציבורית. נקבע:

"...[T]he subject matter of the conversation was a matter of public concern. If the statements about the labor negotiations had been made in a public arena -- during a bargaining session, for example -- they would have been newsworthy" (*Id*, at p. 525).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

"ענין בעל חשיבות ציבורית", הקונה עדיפות לחופש-הביטוי ולאינטרס הציבורי בזרימתו החופשית של מידע הוגדר, בפרשה אחרת שבאה לפניו של בית-המשפט העליון בארצות-הברית, כענין התורם לשיח הציבורי: "[P]ublic concern is something that is a subject of legitimate news interest; that is, a subject of general interest and of value and concern to the public at the time of publication" (*City of San Diego v. Roe*, 543 U.S. 77, 526 (2004)). כלום ידוענות, לבדה, עשויה להפוך מידע לענין בעל חשיבות ציבורית? על אף שהשאלה לא התעוררה, ככזו, במשפט האמריקני עד כה, נדמה שהתשובה לה היא בשלילה. במילותיו של בית-המשפט הפדראלי לערעורים בענין שלישי: "...[A]ccepting that it is, as matter of law, in the public interest to know about some area of activity, it does not necessarily follow that it is in the public interest to know private facts about the persons who engage in that activity" (*Scott J. Shackelford, Virgil v. Time, Inc.*, 527 F.2d 1122, at p. 1131 (1975)). ראו גם *Fragile Merchandise: A Comparative Analysis of the Privacy Rights for Public Figures*, 49 Am. Bus. L.J. 125 (2012).

51. שאלת-הענין הציבורי, אם אחזור אל המשפט הישראלי ואל הפרשה אשר לפני, אינה מכוונת, לבדה, כלל-הכרעה בתחרות בין ערכים. כשם שחופש-הביטוי אינו קונה לעצמו, א-פריורי, עדיפות על פניה של הזכות לפרטיות ולהפך, כך מונח הענין הציבורי על כף אחת של המאזניים. בלעדיו לא תוכלנה ההגנות שבחוק הגנת-הפרטיות לקנות להן שבת. ברם תרומתו למשקלה של הכף, שעליה הוא מונח וליחס בינה לבין מה שעל הכף האחרת, היא ענין לנסיבותיו הפרטניות של המקרה הנבחן.

בפרשה שלפני, אל מול פגיעה בגרעינה של זכות רבת-משקל, היא הזכות לפרטיות, עומדים ערכים שביטויים, בנסיבותיה של הפרשה, הוא מן השוליים ומשקלם קל באופן יחסי. המידע, כאמור, אינו מיסודותיהם של חופש-הביטוי, של חופש-העיסוק ושל התועלת הכללית שבקבלת-מידע. זהו מידע "רכילותי" גרידא, שאיננו תורם באורח ממשי לשיח הציבורי במובנו המוכר בפסיקה.

להשקפתי, כבר בשלב זה של הבחינה יש אפוא לקבוע כי הפרסום הפוגעני אינו משרת תכלית ראויה. ודאי, שאין הוא פעולה מידתית אשר התועלת בה רבה מנזקה. פירוש יחיד לדברים

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ' נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

הוא, לענייננו, כי פרסום זה איננו קולע ליסודות, שעליהן מבוססות ההגנות שבחוק ובייחוד אינו הולם את התכליות שבבסיסן. הפרסום אינו עונה על המתחייב מ"עיתונאות אחראית". אין הוא משרת, במידה מספקת, חובה עיתונאית. אין הוא קולע להבנה כי הגבלתו חוטאת הייתה לתפקידה של תקשורת חופשית במדינה דמוקרטית. אין הוא משמיע חובה מוצקה דיה כלפיו של ציבור-הגולשים ברשת. אין הוא מקדם ענין ציבורי נחוץ ורב-תועלת. העמדתה של התועלת, המעטה יחסית שבו, לצרכניה של עיתונאות, אל מול הפגיעה האנושה בזכותה היסודית של התובעת, מקשה על קביעה כי פרסום שכזה, בעיתוי ובמאפיינים המדוברים, עלה בקנה אחד עם סטנדרט הולם של עיתונאות. אפילו קבעתי כי מ"עיתונאי-רכילות" אין לצפות לאותן אמות-מידה של עיתונאים בתחומים אחרים – ומדוע שאקבע זאת, בייחוד לאור דבריה הנכונים של נתבעת 3 – הרי שסבורני כי כלי-תקשורת המפרסם, שלא מרצונה של התובעת ושלא בהסכמתה היריון, שאינו נחלת-הכלל, איננו מקיים את חובתו של "עיתונאי אחראי".

52. המפרסמים אינם יכולים לחסות בצלה של ההגנה הקבועה בסעיף 18(ב)(2) לחוק הגנת-הפרטיות ונועדה להגן על עיתונאות אחראית ולהבטיח את כוחה לפעול. בה בעת אין הם קולעים לרציונאל אשר ביסוד-קידומם של פרסומי-אמת, המשרתים מטרה ציבורית חשובה. הפרסום, כתבתי, היה אמת. הוא לא שירת מטרה חשובה מספיק. ההגנות שבחוק, אסכם, לא לפרסומים כמו זה הנדון נועדו. באיזון בין הערכים, המבקשים להם תחולה בנסיבותיו של הענין, יש להעדיף את ההגנה על פרטיות ובהתאם את הוראות-החקיקה, המבקשות למנוע פגיעה כזו באמצעות-קביעתה של אחריות בנזיקין. אחריות כזו מוטלת על נתבעות 1 ו-2 אשר פגעו, שלא כדין, בזכותה של התובעת לפרטיות. היא גוררת עמה את חיובן של אלו בפיצוייה של התובעת.

53. רגע לפני שאדבר בשיעורו הראוי של פיצוי כזה אסגור את המעגל אשר נפתח לראשית-הדברים. גם ידוענים זכאים לפרטיות. התועלת ההדדית, שמפיקים לעתים אלה ממדורי-הרכילות (והמדורים מהם) אינה מכשירה, בשום פנים, את שלילתה המוחלטת של זכותם לחיים פרטיים. אמנם קולעת היא, בכל הכבוד, אבחנתם של המלומדים דר' עמית לביא-דינור ודר' יובל קרניאל כי "ככל שהתקשורת חודרת וחושפת יותר רגעים פרטיים מחייך, כך מובן שאתה נמצא בשלבי המהפך והמעבר מאדם רגיל לידוען. מעמד של כוכב משמעותו חשיפה אינטנסיבית של החיים הפרטיים, ולכן איבוד הפרטיות היא מטרה נכספת המסמלת בבירור את מוטיב ההצלחה" (עמית לביא-דינור ויובל קרניאל "פרטיות תמורת 'תהילה': אובדן הפרטיות בתכניות הטלוויזיה בישראל בשנים 2005-2010" פרטיות בעידן של שינוי (דר' תהילה שוורץ אלטשולר, עורכת) 107, 128

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספ' נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

2012)). ברם חשיפה מרצון היא, בדיוק, מה שמסכים אדם לחשוף. אין היא משמיעה, מניה וביה, ויתור מוחלט על פרטיות בכל הענינים ובכל תחומי-החיים. לא הכול מותר בפרסום, גם כשנושאי-הפרסום הם ידוענים. חופש-הביטוי, בייחוד זה המסחרי, נדרש לעצור רגע קודם שהוא פוגע, שלא למטרה הולמת ושלא במידה הראויה, בזכותם של ידוענים לפרטיות. וככל, שתרומתו הציבורית של המידע נמוכה יותר ופרסומו פוגעני יותר, כך תהא הנטייה המשפטית להגביל את פרסומו אף במחיר-תחושתם של כתבים, כולל כתבי-”רכילות”, כי הם עלולים לחטוא לתפקידם העיתונאי ובייחוד לסיפוק-סקרנותם של קוראיהם.

שיעורו ההולם של פיצוי

54. סעיף 29א(ב) לחוק הגנת-הפרטיות מקנה, לתובע בהליך אזרחי, זכות לעתור לפיצוי אף בלא צורך להוכיח את נזקיו. נקבע:

”29א. פיצוי (א) ...

(1) בלא הוכחת נזק (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק.

(2) במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק.

(ג) ...

(ד) הסכומים האמורים בסעיף זה יעודכנו ב-16 בכל חודש, בהתאם לשיעור השינוי במדד המחירים לצרכן.”

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

מקורן של הוראות אלו בהבנה כי לא אחת יהא הנזק, הנובע מפגיעה בפרטיות, קשה להוכחה, בייחוד כשאין הוא ממוני אלא מתייחס לעוגמת-נפש. לנסיבות שכאלו ייחד הדין את סמכותם של בתי-המשפט לפסוק לנפגעים עד 50 אלף שקלים – והיום, בהצמדה למדד, עד קרוב ל-62 אלף ש"ח – במקרה הרגיל ועד פעמיים הסכום הזה כשהפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה. השימוש בתיבות "שלא יעלה על" משמיע כי הסכומים הנקובים בחוק הם סכומי-תקרה, היינו, שמורים לנסיבות החמורות ביותר אשר עלולות על הדעת לפסיקתו של פיצוי בלא הוכחתו של נזק.

55. קשה, אפוא, לקבל עמדה כמו זו של התובעת שלפני ודומה כי ראתה בכפל-הפיצוי – מאה אלף שקלים – את ברירת-המחדל של ההליך; ואת קביעתו של הסכום – ענין למכפלה אריתמטית גרידא. חוששני כי לא יעלה בידי להבין את מנהגם זה של תובעים ואם דיברתי בדמיון לענינים של לשון-הרע, הרי ששם הוא קנה לו שבת נפסדת במיוחד. בהקשר ההוא, היפה גם לכאן, הוטעם בבית-המשפט המחוזי בתל אביב כי "פסיקת פיצוי סטטוטורי על פי [ה]חוק איננה עניין אריתמטי" (ע"א 19-02-20857 קליגמן נ' הפטר, בפסקה השמינית לפסק-דינה של כבוד השופטת אביגיל כהן (פורסם במאגרים, 17.7.2019)). כתבתי גם אני:

"חוששני כי כמו במקרים רבים אחרים, גם התובעים בפרשה שלפני נקלעו לכלל טעות ממשית בהבנת-התכלית אשר ביסודה של אפשרות לתבוע פיצויים ללא הוכחה של נזק. רבות כבר נכתב על כך בפסיקה ואין צורך לחזור מלה במלה. המנגנון, שבחר המחוקק ובגדרו נקבעה תקרה לפיצוי שללא הוכחה של נזק, נועד להקל על תובעים בתביעות, שבהן עלול להיות קושי ממשי להראות נזק. הוא לא נועד, בשום פנים, להגביה את רף-הפיצוי. הוא לא נועד לקבוע אמת-מידה, המעמידה את הפיצוי ההולם בכל אחד מן המקרים על תקרתו של הסכום הנקוב בחוק. דעת לנכון נקל כי הוראתו של [החוק] קובעת תקרה, ולא רצפה, לסכומו האפשרי של פיצוי ללא הוכחה של נזק" (ת"א (שלום תל אביב-יפו) 18-11-26644 אליגולא נ' זגי, בפסקאות 17 ו-18 לפסק-דיני. ההדגשות הן במקור).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

תרתי בעמדה, שהניחה לפניו של בית-המשפט באת-כוחה של התובעת, אחר הסבר מניח את הדעת לטענה כי המקרה שלפני נדרש לבוא אל (כפל) התקרה שבחוק. לא מצאתיו, מכתב-התביעה ועד לסיכומים. בלי להקל ראש בפגיעה בפרטיותה של התובעת, אינני סבור כי נסיבותיו של המקרה מצדיקות את פסיקתה של תקרה כפולה זו.

56. מחד גיסא נתתי את דעתי לנושא-הפרסום היורד, כמבואר לעיל, לשורש-פרטיותה של התובעת. הפרסום לא נעשה על דעתה של זו ובהסכמתה. לנתבעות מובן היה, ולכל הפחות נדרש להיות מובן, כי אין היא מצדדת בו. בהתנהלותן העדיפו הנתבעות, במובהק, את ענין, בייחוד המסחרי, על פני זה של התובעת. ניתן אף לומר כי הן היו אדישות לפגיעה, הכרוכה בפרסום, בפרטיותה של האחרונה. פעולה זו הסבה לתובעת נזק, שאיננו ממוני והוא נחלתה של מי, שעניניה האינטימיים נחשפים בידי אחר, ללא הסכמתה ושלא בעיתוי המתאים לה.

57. בצד המקל עם הנתבעות נמנית העובדה כי הפגיעה הייתה מתוחמת לפרק-הזמן, שקדם לגילוי הטבעי של דבר-קיומו של היריון וגם לפרסומו העצמי מפיה של התובעת. יתרה מכך, סמוך לקבלתו של מכתב-ההתראה מאת התובעת הורד הפרסום הזה מן האתר. זאת ועוד: הכפלתה של תקרת-הפיצוי היא ענין ל"כוונה לפגוע". כוונה שכזו, ברור מאליו, אינה יכולה להיות נחלתה של כל פגיעה בפרטיות. ודאי, שאין לה יסוד כשאותה פגיעה היא אך ענין של תוצאה. זאת, אפילו כשמידת-הפציות של תוצאה כזו היא גבוהה ואפילו היא, ממש, ענין מסתבר מן הפרסום. השופט זילברטל כתב על כך בהקשרו של פרסום של לשון-הרע:

"אם די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו ככזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה 'של ממש' לפגוע" (רע"א 5022/13 הרב יצחק נ' דנון תקשורת בע"מ, בפסקה השמינית להחלטתו (פורסמה באתר הרשות השופטת, 8.9.2013)).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

מפרסם, החושף את עצמו להכפלתה של תקרת-הפיצוי הוא מי שאחת מן המטרות, לאו דווקא העיקרית, אשר לשמן הוא שלח את ידו בפרסום היא פגיעה בפרטיות. בפשטות, סעיף 29א(ב)(2) עוסק במי שפרסם כדי לפגוע בפרטיות, בין שהיו לו מטרות אחרות ובין שלא; בין שכוונתו זו הייתה משנית ובין שעיקרית. אינני סבור כי תיאור זה הולם את נתבעות 1 ו-2. ברי כי הנתבעות חפצו בפרסומו של סיפור, שיסוד-מוסד בו הוא פגיעה בפרטיות. ברי אפילו כי הן רצו לפרסם קודם, שהיסוד של פגיעה בפרטיות יסולק בשל פרסום בידי אחר, לרבות בידיה של התובעת עצמה. אולם התקשיתי לסבור כי תכלית-הפרסום הייתה פגיעה בפרטיותה של התובעת. הפרסום נכרך בפגיעה כזו. הוא לא נעשה לשמה.

58. הגעתי לכלל-מסקנה כי יש להעמיד את שיעורו של הפיצוי, בגין נזק לא ממוני במסלול שללא הוכחתו של נזק, על סך של 50 אלף שקלים. סכום זה מבוסס, מטבעו, על אומדנה, הכרוכה בדרך-ההכרעה ובמהותו של הפיצוי. הוא מתחשב במכלול-השיקולים המפורטים לעיל, מצד זה ומן האחר. בהיותו סכום "עגול" הוא משקף את החשיבות, שמקנה בית-המשפט לענינים העקרוני של התובעת ושל דומיה ואותו ראוי להטעים גם בראייה, המשתרעת אל מעבר לפרשה מסוימת זו. הוא נותן ביטוי מתחייב ליסוד-ההרתעה מפני הפרות עתידיות של הזכות לפרטיות, בין בידי הנתבעות ובין בידיהם של אחרים (ע"א 592/88 שגיא נ' עיזבון ניניו, פ"ד מו(2) 254, 271 (1992)).

התביעה בלשון-הרע

59. כידוע היטב, לא כל פרסום שאינו נושא חן מלפניו של נושאו הוא פרסום מעוול בלשון-הרע. פרסומים, אפילו שיש בהם ביטויים מעליבים או מבזים יכולים להיות בעלי-ערך, עד כי אין מקום להעדיף על פניהם את שמו הטוב של נושאם. כאלה הם, בין השאר, פרסומים בכלי-התקשורת, שנעשו בתום-לב ומתוך מילואו של התפקיד העיתונאי ועל כן הם באים בגדרה של "עיתונאות אחראית" ובה כבר דיברתי (ע"א 751/10 דיין-אורבך הנ"ל, בעמ' 472 (השופט פוגלמן)); (דנ"א 2121/12 דיין-אורבך הנ"ל, בעמ' 719 (הנשיא גרוניס)); ת"א (שלום תל אביב-יפו) 14-02-54653 אגודת העיתונאים הנ"ל, מפסקה 10 לפסק-דיני. פרסומים כאלה מוגנים מפניה של אחריות בלשון-הרע מכוחה של ההוראה שבסעיף 15(2) לחוק איסור לשון-הרע ודומה כי עומדת לצדן של נתבעות 1 ו-3 בכל הנוגע לטור-הדעה שפורסם. אם לא אעמיק את הדיון

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

במישור זה, ואותו מצאתי רלוונטי עד מאד לעניינינו, הרי זה משום שהוא לא בא בטענותיהן של הנתבעות אשר לפני.

60. תחת זאת מיקדה הגנתה את טענתה בהוראתו של סעיף 15(6) לחוק איסור לשון-הרע:

”15(6). הגנת תום לב במשפט אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנתבע עשה את הפרסום בתום לב [ו]הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה.”

הגנה זו מכוונת, לפי תכליתה, להקיף פרסומים ובהם התייחסות, אפילו ביקורתית, להתנהלותו הפומבית של אדם, כלומר לדברים, שהוא בחר להביא לפניו של הציבור. הרישא להוראה מתמקד, אמנם, ביצירות מסוגים שונים אך ענינו של הסיפא הוא בכל פעולה פומבית – מה שהוכר בפסיקה כ”מעין הגנת סל” (רע”א 2572/04 פריג’ נ’ “כל הזמן”, בפסקה 19 לפסק-דינה של כבוד השופטת עדנה ארבל (פורסם באתר הרשות השופטת, 16.6.2008)). “סעיף 15(6) מסיט את מרכז הכובד של ההגנה ממיהות הנפגע למהות הפעולה [שנקט]” (ע”א 3199/93 קראוס נ’ ידיעות אחרונות, פ”ד מט(2) 843, 875 (השופט גולדברג) (1995)). הרציונאל הוא ברור: משהביא אדם את “עניינינו” לפניו של הציבור, למשל בהוצאתו לאור של ספר; בהקלטתו של שיר וגם, אך מובן, בהשתתפות בתוכניות “ריאליטי” בערוצי-הטלוויזיה, הרי שבמו ידיו הוא פתח לרווחה את הדלת להבעת-דעה – חיובית או שלילית, נעימה יותר או פחות – עליו ועל התנהלותו. פרסומה של דעה כזו, אפילו אם יש בה דברים קשים על אודותיו, ראוי שיהא מוגן מפני “צנזורה” בדמותה של עולה בלשון-הרע.

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

61. אכן, יסוד מרכזי בהוראתו של סעיף 15(6) מצוי בתיבה: "דעה". הגנה זו היא אחת מכמה הגנות שבסעיף 15 לחוק, המכוונות להגן על הבעתן של דעות (ע"א 4534/02 דשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558, 567 (הנשיא ברק) (2004)). זאת, כחלק מהבנת-יתרונותיו של שיח פתוח של דעות ושל ביקורת. זאת גם מתוך תפישה, הגורסת כי הנחת-עניןך לפניו של הציבור, בה בעת עם שלילת-כוחו של זה להתייחס אליו הרי היא, כפי שהיטיבה לכתוב גב' חוטר במאמרה, אחיזתו של מקל משני קצותיו. חשיבותו של השיח הפתוח והחופשי מחייבת כי באותה מידה, שבה מאמץ אדם אל חיקו ביקורת חיובית על אודותיו, עליו להשלים עם אפשרות-קיומה של ביקורת שלילית. כתב על כך כבוד ממלא-מקום הנשיא של בית-המשפט העליון, השופט חיים כהן, בדבריו הקולעים הבאים:

"לעניין אחריותו האזרחית או הפלילית של המבקר אין נפקא מינה, אם הביקורת הייתה מוצדקת אם לאו, כל עוד נעשתה בתום-לב. שאם לא תאמר כן, לא השארתי שריד ופליט ממבקרי הביקורת, שתמיד ימצא מי שבעיניו ביקורתם לא הייתה מוצדקת כל עיקר" (ע"א 7/79 הוצאת ספרים "החיים" נ' רשות השידור, פ"ד לה(2) 368, 365 (1981)).

62. הכול, אך מובן, בתנאי שהביקורת נכתבת בתום-לב. מהו תום-לב זה? כתבתי על כך בפרשה אחרת:

"תום-הלב", במובנו בסעיף 15 לחוק איסור לשון-הרע אינו חופף את המשמעות ה'עממית' של מושג זה. אין פירושו בהכרח כי מי, שפעל שלא 'בתום-לב', התכוון לפגוע; לכַב או שנהג בזדון. אלא, זהו תום-לב משפטי. הוא נדרש ליסודות סוביקטיביים ואוביקטיביים גם יחד, היינו לא רק למחשבתה או למניעיה, בפועל, של העיתונאית המפרסמת אלא גם לאלה של עיתונאית 'סבירה'" (ת"א 54653-02-14 אגודת העיתונאים הנ"ל, בפסקה 25 לפסק-דין).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

על מאפייניו של תום-הלב להיגזר, ראש וראשונה, מן העובדה כי מדובר בהבעה של דעה, בנסיבות המיוחדות להגנתו של סעיף 15(6) לחוק. "תוכנה המדויק של דרישת תום הלב", כתב הנשיא גרוניס, "אינו זהה ביחס לכל חלופה [מבין אלו של סעיף 15 לחוק]. פירושה נעשה בהתאם לאינטרסים, שלשם הגנתם נוצרה כל חלופה וחלופה" (דנ"א 2121/12 דיין-אורבך הנ"ל, בעמ' 733). על כן, פרסום של דבר-ביקורת על אודות התנהלותו הפומבית של אדם ייחשב תם-לב אפילו אם הוא נעשה במטרה לפגוע או מתוך אדישות לפגיעה כזו, אם יש בביקורת הזו משום קידומו של השיח הציבורי החופשי, הנוגע לאותה התנהלות. מקל וחומר נכונים הדברים כשהביקורת לא נכתבה לשם פגיעה, גם אם תוצאתה הטבעית של היא פגיעה כזו.

63. על רקע זה יש, להשקפתי, לקרוא את טור-הדעה, שפרסמה נתבעת 3 באתר-האינטרנט של נתבעת 1. ראשית, נהיר כי הטור הוא מקשה אחת. אין מקום לבודד מתוכו משפטים וחלקי-משפטים ולגזור עליהם כליה אך משום שהם חריפים מאחרים. שנית, כל כולו התייחס להתנהלות-התובעת במישור הפומבי. מאמר-דעה זה לא היה עוסק בתובעת אלמלא הייתה זו – ידוענית. מיסודו של רעיון-ה"ידוענות" הוא כי הידוען מוכר בציבור. הוא פועל במרחב הציבורי אשר בלעדיו אין קיום לידוענותו. שלישית, התובעת היא שביקשה לעצמה את הפומביות, המאפיינת את היותה ידוענית. התנהלותה האקטיבית, בדרך של פרסום-עניינה במדיות ציבוריות שונות, היא שהניחה לפניו של הציבור את עמדתה כי יש לראות בה ידוענית ולנהוג בה בהתאם.

שלושת היסודות הללו העמידו בסיס מוצק לתום-לבן של נתבעות 1 ו-3. הפרסום, מראשית ועד סוף, היה הבעה של עמדה על אודות התנהלותה הפומבית של התובעת. עיקרו היה, אמנם, דברי-ביקורת על מה, שנתבעת 3 ראתה בו התנהלות לא ראויה. אלא, שהיה זה במסגרתו של שיח אשר ביקש להשמיע דעה על אודותיה של התנהלות זו. על רקע זה, ועליו בלבד, יש לקרוא את הביקורת שייחסה לתובעת ריקוד על שתי חתונות. על רקע זה יש לקרוא את העמדה, שייחסה לה שימוש בררני בפלטפורמה כמו זו, שמספק "מאקו סלבט". זה היה הרקע לקביעתה של נתבעת 3 כי התובעת זקוקה לפרסום מתוך עצם-הקיום של ידועניותה. זה גם היה הרקע לאפיונה כמי, שאינה מן השורה הראשונה של ידוענים ויכלו, אולי, לוותר בשל כך על איזה משירותיו הטובים של אתר-הרכילות.

64. כפי שהובן מחלקו הראשון של פסק-דין זה, אינני קובע כי איזה חלק שהוא מאותה ביקורת היה נכון. איש לא שמני, כשלוחו של הדין, לקבוע מאום על אודות איכותו של שיח-

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

הרכילות בהשוואה, נניח, ל"ביקורת התכונה הטהורה" לקאנט. איש לא מסר בידי סמכות להכריע בטענתה של נתבעת 3, באותו טור, בדבר "חשיבותה של הרכילות" וכלום היא-היא מותר האדם מן הבהמה. איש אף לא הסמיכני לדעת כמה שלבים יש בו, בסולם-הידוענות; כמה גבוה טיפסה בו התובעת; מהי נחלתו של מי שזכה להתמקם בו מעליה ומה בין הסולם הזה לבין השם הפומבי שעשה לו, למשל, "בעל-הסולם". זוהי מהותו של חופש-ביטוי שאין הוא – הביטוי המוגן – עומד להכרעתם של בעלי-סמכות אלא הוא מונח, כמות שהוא, לשיפוטם של כלל השותפים לשיח.

65. לשיטתי די בכך לפרוס על טור-הדעה, שכתבה נתבעת 3, את הגנתו של סעיף 15 לחוק איסור לשון-הרע. ברם אפילו הוספתי ונדרשתי לחומר-הראיות, שהונח לפני, לא מצאתי בו כל יסוד שהוא לראות בנתבעת 3 מי, שניצלה שלא כראוי את הבמה שעמדה לרשותה מתוך רצון לפגוע בתובעת על שאילצה את "mako" להסיר את הפרסום המקורי. בעדותה בבית-המשפט סיפרה גב' חוטור, בפשטות וביושר, דברים כהווייתם:

"הטורים שלי עוסקים באירועי יום-יום, שמהם אני יכולה לגזור תופעה שהיא לדעתי כללית ורחבה קצת יותר. להביט טיפה מלמעלה על משהו שהוא מעט יותר רחב ושאוּלי אפשר לגזור ממנו מסקנות. המקרה של אדל היה איזשהו נקודת פתיחה, שלכן תיארתי אותה, לאיזושהי דינמיקה חדשה יחסית, שהייתה אז, בין סלבריטאים למדורי רכילות. כלומר, הסלבריטאים נורא רוצים להיות במדורי רכילות, אבל הם רוצים להיות צינור המידע היחיד, כלומר הם רוצים לשלוט במידע, שזה דבר טבעי. אבל לעיתונאים, גם עיתונאי-רכילות כמו כל עיתונאי אחר, יש כלים, יש הצלבות, יש מקורות, יש ארגז שלם שהם עובדים אתו. אמנם הניסיון לשלוט במידע הוא טבעי, אבל זו לא עיתונות. אנחנו לא דוברים ולא יחצנים, אנחנו עיתונאים. ועל הדואליות הזאת, על הניסיון לאחוז במקל משני קצותיו, על זה הטור, שיצא מהמקרה של אדל" (פרוטוקול, בעמ' 93, ש' 17-28).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 19-02-41627 בספלוב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

הטור המסוים הזה ביקש להפנות זרקור להיבט אחד מתוך היבטיה של התפתחות מהותית, שחלה בשנים האחרונות בשדה התקשורת. העמקה של מידת-הפלורליזם; התפתחות של אמצעי-תקשורת כמו אתרי-אינטרנט ורשתות חברתיות והרחבה של הכרה בסוגות (ז'אנרים), שהקשר בינן לבין עיתונאות נתפש בעבר רופף למדי, הם רק חלק מן ההיבטים הללו. "זה חלק מתופעה שהיא הרבה יותר גדולה", הוסיפה הנתבעת והתייחסה לדברים שכתבה, "שהיא קשורה לעליית ה'אינסטגרם', לעליית הרשתות החברתיות בכלל, שהיא משפיעה עמוקות לא רק על הרכילות, אלא באופן כללי על התקשורת ועל החיים שלנו ושעוד תיחקר קדימה, אני חושבת, וזה נדבך נורא קטן ממנה שראיתי לנכון לציין" (שס, בעמ' 94, ש' 13-17).

כל שחר אין לטענת-התובעת כי הטור עסק בה לבדה. די בקריאה יחידה למצוא בו אזכור של ידועניות נוספות ומספיקה קריאה מושכלת אחת להבין כי הכותבת ביקשה לשרטט בו תופעה ששיאה באותם ימים, וביטוי מוחשי לה, נמצא לכותבת בפרשת-היריונה של התובעת. "בחרתי בתיאור המקרה של אדל", העידה נתבעת 3, "כי הוא היה האחרון. ממנו יצאתי לתיאור כל התופעה, ולכן יתר [הידועניות] הוזכרו במשפט [כלומר – בקיצור יחסי]. המקרה של אדל הוא יותר גדול אבל הוא בעיקר זה שהתרחש אמש, כאילו, זה היה יום אחרי" (שס, שם, בש' 29-33).

נכון הדבר כי בית-העסק, שנטען כי התובעת ביקשה לקדם בפרסום העצמי של דבר-היריונה, אינו של בן-זוגה. כנדמה, הוא של אביו של בן-הזוג ואם כך הוא הדבר הרי שאין נפקא מנה וחבל על טרונייתה של התובעת במישור זה. אולם גם בנדון עלה בידיה של גב' חוטר להסביר, באורח מניח את הדעת, את הסיבה לאזכורו של בית-העסק בטור שכתבה:

"כשאתה [כלומר – התובעת] מתייג את ה'פיש מרקט' [בית-העסק המדובר], אתה לא רק יודע, שכל האנשים שייכנסו לפוסט שלך ייראו את התיוג, אלא שזה גם מה שמכונה embed באתרי רכילות, מטמיעים את הפוסט הזה בתוך כל ידיעות הרכילות על האינטרנט הזה, ובתוך כל הידיעות האלה יופיע ה'פיש מרקט', ולכן זה לא רק התהודה של החצי מיליון עוקבים של אדל, אלא כל מי שיקרא את אייטם הרכילות יראה את התיוג והוא מאוד משמעותי בעיניי, ולכן הנחתי וראיתי כנכון, ראיתי לנכון לציין את העובדה הזאת" (שס, בעמ' 97, ש' 15-22).

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספ"ב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

בהתייחסות לביטוי "סלב מדרג בינוני" הסבירה נתבעת 3: "לא קיים דירוג [של ידוענים] וגם מדובר בתיאור שהוא לא לגופו של אדם אלא של פרסום. אני לא אומרת שאדל בינונית, אלא [ש]הפרסום שלה הוא בינוני. אני מכירה אותה, אבא שלי לא. זו הכוונה" (שם, שם, בש' 6-8).

66. כל הדברים הללו לא נאמרו אך מן הצורך להעמיד הגנה מפניה של תובענה בלשון-הרע. הם לא שיקפו אך אספקלריה של דיעבד וייחדה את עצמה לדוכן-העדים בבית-המשפט. התרעמותה של נתבעת 3 על ההתנהלות, שהיא ייחסה לתובעת, כפי שבוטאה בטור פרי-עטה, הייתה מקצועית. היא הייתה כנה. היא שיקפה את דעתה, שאותה היא מצאה ראויה לשיתוף, על אודותיו של מצב-הדברים, שהיא סברה כי עולה מן הניתוח שערכה. הדברים הללו לא נועדו להתחשבן עם התובעת רק משום שזו "כופפה" את ידו של אתר-האינטרנט בענין-הפגיעה בפרטיות. הם לא נועדו לפגוע בתובעת לשם הפגיעה. הם לא נועדו – אין לכך שום אחיזה בחומר-הראיות – לאיים על התובעת כי אם היא לא תטיב את דרכיה בעתיד, תחדל "קשת" מלעסוק בעניינה. הדברים שנכתבו, בתום-לב ומתוך הבעתה של דעה, ראויים להגנתו של סעיף 15 לחוק. שום יסוד אין להניף עליהם, או על שכמותם, את המאכלת של עוולה בלשון-הרע.

התוצאה

67. התביעה נגד נתבעות 1 ו-2 מתקבלת בכל הנוגע לפגיעה אסורה בפרטיותה של התובעת. התביעה נגד נתבעות 1 ו-3, בעילת-הוצאתה של לשון-הרע, נדחית. אני מחייב את נתבעות 1 ו-2, יחד ולחוד, לשלם לתובעת סך של 50 אלף שקלים בגין עילת-התביעה שהתקבלה; עוד 4,500 ש"ח להוצאות-משפט ועוד סך, כולל מע"מ, של 14 אלף ש"ח לשכר-טרחה של עורכת-דין. מן העבר האחר אני מחייב את התובעת לשלם לנתבעת 3 שכר-טרחה של עורכי-דין בסך, כולל מע"מ, של 6,000 ש"ח. בקביעתן של ההוצאות לקחתי בחשבון את התוצאה המעורבת, את ההיבט התקדימי של ההכרעה ואת היקפה המוערך של העבודה המשפטית ולה נדרשו הצדדים.

הכול יש לשלם בתוך 15 ימים מיום קבלתו של פסק-דין זה, שאם לא כן ייתוספו הפרשי-הצמדה ורבית לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961 מיום-החיוב האמור ועד למועד-התשלום בפועל.

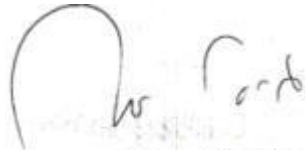

בית-משפט השלום בתל אביב - יפו

10 בינואר 2022

ת"א 41627-02-19 בספלוּב נ' שידורי קשת בע"מ ואח'

ניתן היום, ח' בשבט התשפ"ב, 10 בינואר 2022, שלא במעמד-הצדדים.

גיא הימן, שופט